

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SPAANSE DANSERES

N° 2528

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Spaanse danseres

HOOFDSTUK I

DE STUIVERSROMAN VAN MR RALPH CASTOR

Het was warm en het was saai in de grote conversatiezaal van de Windsor Club waar zich een aantal leden bevonden, die zich onledig hielden met nietsdoen.

Omstreeks half negen ging de brede deur naar de gang open, en Mr Ralph Castor trad binnen, met een gezicht, alsof hij het volstrekt niet warm had en alsof hij tevreden was met met alles en iedereen.

Hij keek eens glimlachend rond, met een brede grijns op zijn bol gezicht, en streek zelfgenoegzaam over het kleine, zwarte snorretje onder zijn neus.

— Het komt me voor dat de heren niet erg opgewekt zijn, zei hij,

nog op de drempel van de deur.

Sommigen mompelden iets binnensmonds, maar Sir Malcolm Stratton baronet merkte met zijn basstem op:

— Ben jij opgewekt, Castor, als het op een vroege lentedag 80 graden in de schaduw is?

En vóór Castor nog had kunnen antwoorden vroeg nog een tweede, diepe basstem:

— Hoe kan jij opgewekt zijn als je de beursberichten gelezen hebt? Dat noemt zich een koopman, een beursman — en hij is vrolijk!

— Ik vind het heerlijk weer, en ik bemoei me niet met de beurs. Ik speculeer niet.

— Hij speculeert niet, hoorde Sir Malcolm. Dan zou men willen vragen hoe je aan je groot fortuin bent gekomen, Castor.

— O, dat is heel eenvoudig, maar ik vind dit geen onderwerp voor een gesprek en ik verzoek de heren hier niet over vakgeheimen te praten. En als ik opgewekt schijn, dan kan ik daar niets aan doen. Ik heb er reden toe.

— Een goede slag geslagen, Mr Castor? liet zich nu voor het eerst de wat slepende, trage stem van Lord William Aberdeen, de Vice President van de Windsor Club horen, terwijl deze met zijn grote, grijze ogen de effectenhandelaar vragend aankeek.

— Min of meer, mylord, antwoordde Castor. In zekere zin kan ik stellig van een gelukkige slag spreken, maar ik moet er dadelijk aan toe voegen, dat ik ook niet anders verwacht had.

— Is het onbescheiden te vragen, waarin die gelukkige slag bestaan heeft? ging Lord Aberdeen voort.

— Er is platina gevonden op Groenland en hij weet het alléén, zei de zware stem van Sir Malcolm. Hij heeft vanmiddag in een kwartier een miljoen verdiend.

— Niet precies, Sir Malcolm, zei Castor onverstoorbaar, maar ik heb vannacht geen vijftigduizend pond verloren — en dat vind ik bijna even goed.

— Nu begrijp ik eindelijk waar Mr Castor heen wil, zei de eveneens zware stem van zo even, die toebehoorde aan kolonel Wainscote. Hij doelt op het gelukkige toeval, waardoor hij gisternacht ontkomen is aan de gevolgen van een poging tot inbraak.

— Pardon, kolonel, — ik wil het liever geen toeval noemen! riep Castor verontwaardigd uit. Het is toch zeker geen toevalligheid, dat ik mijn huis ontoegankelijk heb gemaakt voor inbrekers.

— Er bestaat geen huis dat voor

inbrekers veilig is, Mr Castor, klonk uit een der donkerste hoekjes weer de rustige stem van Lord Aberdeen. De techniek is ongetwijfeld ver gevorderd — maar een afdoend verweermiddel tegen ongewenste bezoekers is er niet. Als een volleerd inbreker er in wil komen, komt hij er in.

Castor wilde iets tegenwerpen, maar kolonel Wainscote liet alweer zijn zware stem horen en zei:

— Wat is er eigenlijk gebeurd, Castor? Ik heb natuurlijk wel van de zaak gehoord, maar het fijne weet ik er niet van.

— Het was anders belangrijk genoeg, kolonel, zei Castor, blijkbaar in zijn wiek geschoten. Een poging tot inbraak, een geweldige ontploffing, twee doden en een krankzinnige.

— Dat klinkt inderdaad zeer romantisch, Mr Castor, zei Lord Aberdeen op zijn kalme manier. Daar ook ik tot mijn schande moet bekenen, de zaak slechts ten dele te hebben vernomen, zoudt gij velen van ons een genoegen doen, door ons het gehele geval te vertellen op de aangename en onderhoudende wijze die wij van u gewend zijn.

— Dank u, mylord, maar zo aangenaam was het toch eigenlijk weer niet, gaf Castor ten antwoord. Gelukkig is alles nog goed afgelopen. Ik zal trachten zo kort mogelijk te zijn. Zoals de meesten van u wel zullen weten, bewoon ik een tamelijk oud huis, dicht bij het Hyde Park. Een deel daarvan heb ik volkomen laten verwaarlozen, omdat het voor bewoning onbruikbaar was geworden. Daar echter ook dit gedeelte met een deur op de grote tuin uitkomt heb ik het laten beschermen door middel van een alarminstallatie.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik je in de rede val, Castor, liet hier de heldere stem zich horen van Charles Brand, de particuliere secretaris van Lord William Aberdeen, een nog

jonge man met helder blauwe ogen. Ik heb namelijk de zaak wel degelijk grondig bestudeerd, en nog geen vijf minuten geleden las ik in de Daily Express, dat die bescherming althans je niet veel kan hebben gebaat, want bij het onderzoek vond de politie de contactdraden vernield en je moet verklaard hebben dat de alarmschellen niet zijn overgegaan. De indringers moeten dus op zeer handige wijze niet alleen die draden hebben doorgesnipt maar ook, van buiten af, hebben weten te beletten dat juist daardoor de alarmbel afliep, zoals met die allermooiste inrichtingen dikwijls het geval pleegt te zijn.

— Dacht je soms dat dat hen geholpen heeft, mijnheer Brand? Man, je denkt toch niet dat ik gek ben? Ik had het niet alleen op die alarm-inrichting laten aankomen, maar ik had ook de toegang tot de enige trap naar het bewoonde gedeelte van mijn huis laten dichtmetselen.

— Lang geleden? informeerde de bedaarde stem van Lord Aberdeen.

— Omstreeks een week geleden. Ik geef toe, dat vóór die tijd de inbrekers misschien meer kans hebben gehad, om mijn huis binnen te dringen, maar dan was het daar dan ook bij gebleven. Mijn brandkast is onaantastbaar.

— Er bestaan geen onaantastbare brandkasten, zei Lord Aberdeen weer op dezelfde slepende toon. Het dikste staal kan gesmolten worden, vermeen ik, als men er maar de tijd en de instrumenten toe neemt.

— Ik wil de inbreker leren kennen, die in staat is mijn kast te openen, mylord, hernam Castor pochend. En ik kan u de verzekering geven, dat hij nog heel wat moeilijkheden heeft te overwinnen, vóór hij voor die kast staat.

— De heren moesten dit twistgesprek later maar voortzetten, meende Sir Malcolm. Ik wil nu eindelijk eens weten wat er geworden is van dat krankzinnige meisje en die ont-

ploffing. Vertel verder, Castor.

— Nu dan, die nooit meer gebruikte deur werd dus geopend, de inbrekers — er moeten er stellig minstens twee geweest zijn — drongen het oude deel van mijn huis binnen, maar vonden, zoals gezegd, de weg versperd. En nu komt er een vermakelijke episode. Bij het zoeken naar een tweede doorgang zakten zij door de totaal vermolmdde vloer en kwamen terecht in een kelder, waarvan ik zelf het bestaan niet eens kende, want dat gedeelte staat niet in verbinding met de kelders van mijn huis.

— Het belooft inderdaad romantisch te worden, baste kolonel Wainscote. Ik houd van die verhalen. Verder. Er stond zeker een vat kruid in die kelder waar jouw inbrekers te dicht bij zijn gekomen met een kaars?

— Geen sprake van, kolonel, antwoordde Castor kribbig. Het is heel wat interessanter. De ontploffing had trouwens twee huizen verder plaats, en wel in een geheim laboratorium, dat zich bevond onder het huis van wijlen professor Henry Sheffield. Ik moet «wijlen» zeggen, omdat vannacht die gek vermoord is door een van zijn twee zwarte negerbedienden.

— Waarom deed die neger dat? vroeg Lord Aberdeen. Had hij daar reden toe?

— Misschien wel; ik weet het niet, antwoordde Castor. Wat Sheffield daar beneden in dat laboratorium uitspookte, de heren moeten het allen gelezen hebben in de krant. De man beoogde niets meer of minder dan de gehele wereld te ontvolken en te verwoesten door middel van een soort gif, of beter gezegd, een verdampende vloeistof, die hij had uitgevonden. En luister nu wat er geschiedt. Zo tenminste stelt de politie het zich voor: die twee inbrekers maken enig lawaai, zij worden gesnapt door Sheffield en zijn twee zwarte slaven, hij dreigt hen

met de dood, omdat hij vreest dat zij zijn geheim zullen doorgronden, maar intussen dringt de politie op mijn eigen verzoek, en na het tussenliggende huis vruchteloos te hebben doorzocht, het huis van Sheffield binnen, om daar naar de gevluchte inbrekers te zoeken. Zij vinden er de professor, zij vinden de inbrekers niet, maar wel de rampzalige dochter van de oude dwaas, die bij het vernemen van de afschuwelijke plannen van haar vader, krankzinnig is geworden. De politie hoort in een der kelders gerucht, en wat denkt gij dat zij vinden?

— Een geheime likeurstokerij? opperde Brand, die het verhaal met belangstelling gevolgd had.

— Neen, mijnheer Brand, zij vonden een cel afgesloten door een zware, met ijzer beslagen deur, en van twee duimdikke grendels voorzien. Die deur is dicht, die zij met geweld openen, en wat vinden zij?

— Het krankzinnige meisje dat zich aan een der venstertraliën heeft verhangen, zei Brand, die ook een duit in het zakje wilde doen.

— Zij vinden er de twee zwaar gewonde negers. Men brengt hen op aanwijzing van Sheffield en in afwachting van de ziekenauto, naar een kamer waarin twee ledikanten staan. Toen de ziekenauto arriveerde, waren de negers, zonder dat de agenten iets bemerkten hadden, verdwenen en dit mysterie werd zogenaamd door de dochter, die beweerde dat, door een mechanisme in beweging te brengen achter die gesloten kamerdeur, de bedden met de zwarten langzaam door de vloerzakken en langs een helling glijden. De twee gewonde negers kwamen toen onherroepelijk in een soort kool in het laboratorium terecht, waar zij zouden vernietigd worden tot een ijl hoopje stof. Sheffield vreesde namelijk dat zij zijn geheim zouden verklappen. En nu komt het allervreemdste. De dochter beweert dat de twee negers op het laatste

ogenblik gered zijn door de twee inbrekers die zij in de cel hadden helpen opsluiten, en die daar hadden moeten blijven totdat Sheffield de tijd gunstig achtte op hen zijn afschuwelijke verbrandingsproef te nemen.

— Vertelde het krankzinnige meisje dat? informeerde de kolonel ironisch.

— Eén ogenblik, kolonel, daar kom ik dadelijk op. De krankzinnige dochter was al die tijd in het laboratorium gebleven en men vermoedt nu, dat zij met haar vingers aan een of andere hefboom of schakelaar heeft gepeuterd, die een lading van een of andere springstof tot ontploffing moet hebben gebracht. In ieder geval had er een geweldige losbarsting plaats; een deel van het huis stortte in, en de twee inbrekers en het meisje ontkwamen. Men vond één der negers in het voormalig laboratorium, en de andere verpletterd onder de stalen deur van dat laboratorium.

Voordat dit echter plaats vond, had één neger, Sheffield in zijn eigen kamer, om welke reden weet men niet, om het leven gebracht door hem te wurgen. En nu kolonel, u wilde wat meer weten over dat krankzinnige meisje? Door de geweldige morele schok, herkreëg zij haar verstand, weigert het geld dat haar vader haar nalaat, meldt zich in een ziekenhuis aan als verpleegster en deed het verhaal van die vinding aan de politie. Men stelt nogmaals een grondig onderzoek in temidden van de puinhopen, maar men vindt niets meer van de afschuwelijke stof, niets meer van de aantekeningen en berekeningen van de uitvinder, want dat alles is bij de ontploffing grondig vernietigd.

— En dat is maar heel gelukkig ook, klonk de diepe stem van de kolonel.

— In ieder geval hebben de inbrekers er geen zij bij gesponnen, en zij zullen wel nooit bij me terug-

komen; reken daar maar op.

— Zulke dingen kan men nooit met zekerheid zeggen, Mr Castor, zei Lord Aberdeen. Misschien zijn zij juist wel geprikkeld tot een herhaling door de eerste mislukking.

— Zij zullen wel wijzer geworden zijn, pochte Castor. Ik erken dat die deur een zwak punt is geweest, maar in mijn huis komen zij niet meer binnen, dat verzeker ik u. Ik heb de vermolmde vloer reeds door een nieuwe laten vervangen en alle vensters gelijkvloers zijn van stalen luiken voorzien. Ik heb nog andere afweermiddelen, maar daarover laat ik mij liever niet uit.

Sir Malcolm stond op, rekte zijn magere leden uit, tot zij knakten, knikte de overige kort toe en begaf zich naar de deur, welk voorbeeld door enige andere leden werd gevolgd.

Lord Aberdeen en zijn secretaris stonden eveneens op, bladerden nog wat, staande in de leeszaal, in een paar tijdschriften, en verlieten toen de conversatiezaal.

Zwijgend liepen zij de brede gang teneinde, en traden een fraai, groot vertrek binnen, hetwelk ter beschik-

king stond van de Vice-president, opdat hij daar zijn particuliere vrienden zou kunnen ontvangen en zou kunnen werken voor de belangen van de Club.

— En... Charles... wat zeg jij wel van dat verhaal van Castor?

— Als ik eerlijk mijn mening mag zeggen, klinkt het als pure onzin. Tenminste, zoals Castor het voordroeg. Maar het moet gedeeltelijk op waarheid berusten. Schotland Yard slaat deze keer de plank niet zo ver mis, en dat weten wij het beste, Edward, want die inbrekers waren wij in onze hoedanigheid van John Raffles & Co.

— Jawel, maar ik bedoelde met mijn vraag of je niet vindt dat Castor gebluft heeft Charles, hernam de Grote Onbekende glimlachend.

— Hij overdreef wel een weinig, geloof ik.

— En ik? Had ik soms niet gelijk toen ik beweerde dat geen enkel huis volkomen ontoegankelijk is voor inbrekers, die hun vak verstaan? Je zult moeten toegeven, dat ik gelijk had, Charles, en wij zullen het hem bewijzen ook.

HOOFDSTUK II

DE SPAANSE DANSERES

Nadat een paar dagen waren verlopen sedert de avond in de Windsor Club, toen Mr Castor zijn sensationeel verhaal had verteld, kondigden enige dagbladen de komst aan van een danseres Sonja Barzoisky genaamd, de dochter van een tot Spanjaard genaturaliseerde Rus, die, naar het scheen, in verschillende hoofdsteden van Europa, triomfen moest hebben gevierd.

Mr Ralph Castor, die, zoals wij hebben kunnen zien, tamelijk ijdel was, stond toch wel even verrast te kijken, toen de ochtendpost hem

op zekere dag een uitnodiging bracht, namens Mr Sobolof, impresario, om aanwezig te zijn bij het kleine intieme souper van een stuk of tien personen, hetwelk de Spaanse danseres in het hotel Splendid haar gasten zou aanbieden, teneinde kennis te maken met vooraanstaande Londense persoonlijkheden.

Mr Ralph Castor was overtuigd dat hij inderdaad daartoe behoorde, maar hij had toch nooit vermoed, dat hem dit een invitatie zou opleveren van een hem volkomen onbekende danseres.

Hij aarzelde echter geen moment, en Mr Castor schroefde dan ook zijn vulpen uit, en zette zijn handtekening onder de kaart voor ontvangst, waarin hij te kennen gaf, zeer vereerd te zijn en de invitatie gaarne aannam.

Toen hij diezelfde avond een portret van de danseres in de Daily Express aantrof, toen wenste hij zich zelf geluk met zijn besluit, want die Spaanse danseres was lang niet mis. Prachtige, blonde krullen omgaven een zacht, rond gezicht, de ogen waren groot en helder, en de kleine mond liet twee rijen parelwitte tanden zien in een bekoorlijke, overwinnende glimlach.

De hals was blank en goed gevormd, misschien een klein weinig te zwaar voor een danseres, maar daar hield Mr Castor wel van. Hij hield helemaal niet van de tegenwoordige slanke lijn en stak dat niet onder stoelen of banken.

Mr Castor meende dus alle redenen te hebben zich gelukkig te prijzen, dat dit buitenkansje hem ongevraagd in de schoot was geworpen, pochte niet weinig op zijn invitatie, en kleepte zich de volgende dag met de grootste zorgvuldigheid, teneinde een goede indruk te maken op de jonge danseres, die hem geïnviteerd had.

Hij reed in zijn eigen auto naar het Splendid hotel, niet ver van de rivier aan de Royal Hospital Road gelegen, op een blok afstand van het Chelsea Hospital.

Er was een voortreffelijk getraind personeel; de eigenaar was een Fransman; de kok was een beroemdheid, en het hotel had zich dus aanstonds een goede naam verworven, zodat het reeds enige malen gebruikt was als verzamelplaats van kunstenaars of kunstenaresses en hun aanhang.

Men was daar reeds van zijn komst op de hoogte gebracht, want een van de kelners bracht hem onmiddellijk naar een der kleine zalen op de eer-

ste verdieping, die Castor reeds kende van een paar vroegere gelegenheden.

Het vertrek had een enkel hoog raam, dat uitzicht gaf op een nog onbebouwd terrein, hetwelk het hotel scheidde van de grote tuin van het Chelsea hospital.

Mr Castor vond in dat vertrek reeds enige heren bijeen, waarvan hij er slechts één van aanzien kende: — een beursman, zeker niet minder vermogend dan hij zelf was, maar minstens twintig jaren ouder, zoals Mr. Castor tot mijn opluchting kon constateren. Hij zag voorts een nog jong heertje, dat hij meende te herkennen als criticus van een dagblad, en dan een rijzig, donker man, die zich aanstonds voorstelde in een accent, waaraan men zijn hoed kon ophangen, als de impresario Sobolof. lof.

De heren namen elkander eerst een weinig stijf en wantrouwend op, dronken van de uitstekende wodka die men in de kelders van het hotel kon vinden naast echte Schiedammer jenever, een streling voor de tong, naast de echte Schotse whisky, die, daarbij vergeleken, wel als aangebrand water smaakte.

De wodka en de jenever waren uitmuntend, de tongen raakten meer los, de gasten spraken elkander eens toe, hier en daar werden namen genoemd en er ontstond een zwak stemmengeroes, dat precies om elf uur in de avond plotseling ophield, toen de deur openging, en Sonja Barzoisky binnentrad, stralend van schoonheid in haar modern, fraai avondtoilet.

Mr Castor vond onmiddellijk dat de foto haar tekort had gedaan. Hoe blank was haar hals, hoe schoon gevormd waren haar schouders.

De wangen waren rond, heel even met rouge gekleurd, en fijn bepoederd. De neus was misschien een weinig groot, maar fraai gevormd. De ogen waren schitterend en groot en van het fraaiste blauw, dat hij

ooit gezien had.

Er had en korte, bijna niet te begrijpen toespraak in erbarmelijk Engels plaats door Sobolof, die pogde te verklaren waarin de danskunst van zijn pupil eigenlijk school, en de aanwezigen uitnodigde vooral tegenwoordig te zijn bij de première, die pas over enkele dagen zou plaats vinden. Daarna namen de gasten — het waren zonder uitzondering heren — plaats rondom de tafel, en tot zijn blijde verrassing bemerkte Castor dat zijn plaats aan de linkerzijde van de schone danseres was.

Men zat nog nauwelijks vijf minuten, en twee zwijgende kelners hadden het eerste gerecht binnen gebracht, toen Mr Sobolof aan de telefoon werd geroepen en zich een ogenblik later kwam excuseren, dat hij verder moest afzien van het aangename gezelschap der gasten, omdat hij ogenblikkelijk moest vertrekken naar Parijs.

Sonja nam afscheid van haar impresario met een eenvoudige handdruk en scheen zijn vertrek volstrekt niet overmatig te betreuren.

— Ik zal nog meer met hem te doen krijgen dan mij misschien lief is, zei zij schouderophalend. En nu, Mr Castor, wees zo goed en vertel mij eens, op welke wijze een alleenstaande, onwetende Spaanse vrouw zich in deze grote stad het best kan amuseren.

De woorden gingen vergezeld van een smeltende blik van onder de fraai bijgetekende wenkbrauwen, die Mr Castor rechtstreeks opvoerde tot in de zevende hemel.

Daar de zaak waaromtrent men hem inlichtingen vroeg, geen enkel geheim voor hem bezat, zo begon hij haar dadelijk op de hoogte te brengen van de schoonheden en bezienswaardigheden van Londen, tot wanhoop van de rechterbuurman der schone vrouw, die niets anders kon doen, dan met zijn eigen tafelluur een gesprek aan te vangen over

de aangelegenheden der Londense beurs.

Het souper was overigens zeer geanimeerd.

De kelners brachten geluidloos de fijnste gerechten binnen, caviaar, oesters, perziken, en een malse reerug, kortom alles wat voor geld te krijgen is. De zoete wijnen van de boorden der Dordogne, het prikkelend druivennat uit Champagne, en de zware, dikke wijn van Oporto. De stemming werd dus hoe langer hoe opgewekter, de oogjes van de heren werden hoe langer hoe kleiner, maar de Spaanse danseres bleef volkomen kalm en nuchter.

Voor Castor had de danseres niets dan lieve woordjes, heldere lachjes, en blikken die een duidelijke taal spraken, zodat de effectenmakelaar dan ook meende te dromen en een sprookje van de duizend en één nacht te doorleven.

Het werd één uur, het werd twee uur, een paar heren namen afscheid, daar zij voelden niet meer te passen in een omgeving, waarin zich nog zeven of acht tamelijk nuchtere lieden bevonden en toen kwam een kelner binnen met een klein, briefje op een zilveren presenteerblad, dat hij de danseres voorhield.

De jonge vrouw stond op, vroeg vluchtig verlot het briefje even te mogen lezen, opende het, doorlas het snel, en stak het toen onverschillig in haar zijden tasje, waarna zij met een met moeite onderdrukte zucht weer plaats nam en het gesprek hervatte.

Een gesprek kon men het echter moeilijk meer noemen, want Mr Castor was ook reeds genaderd tot die periode, waarin een verliefd man aan woorden niet genoeg schijnt te hebben, en zijn gevoelens ook nog op andere wijze wilde tonen.

De waarheid is dat hij zelfs voor zijn doen vrij veel had gedronken, en zag daarom verheugd de een na de ander verdwijnen, totdat er behalve hijzelf nog maar vier heren

aanwezig waren, niet bepaald dronken, maar toch verre van nuchter.

Het was intussen zeer warm geworden in het vertrek, waarvan het raam voortdurend gesloten was gebleven.

De maaltijd zelf had ruim twee uur geduurd, en de kelners hadden koffie en likeur binnengebracht.

Nu en dan wierp de danseres een blik op de pendule op de schoorsteenmantel.

Het was omstreeks half drie toen zij haar zijde tas weer opende, om daaruit een gouden poederdoosje te nemen en haar door de warmte beschadigde uiterlijk door middel van poeder en lippenstift te herstellen.

Zonder het te bemerken, trok zij daarbij het zo even ontvangen briefje mee naar buiten, dat op de vloer viel.

Mr Castor echter had het gezien, bukte zich, raapte het op en wilde het reeds met een hoffelijk woord teruggeven, toen een soort jaloerse nieuwsgierigheid hem noopte tersluiks het briefje open te vouwen en er een blik in te werpen.

Hij kon dit onopgemerkt doen, omdat de jonge vrouw al haar aandacht besteedde aan het herstel van haar uiterlijk.

Als iemand op dat ogenblik op Castor gelet had, zou hij gezien hebben, dat deze beurtelings bleek en rood werd.

Hij stak het briefje haastig in zijn zak, schoof zijn stoel met een ruk achteruit en staarde zijn gastvrouw met onzekere blikken en een half geopende mond aan.

Toen begon hij eensklaps in zichzelf te vloeken, stond met enige moeite op, boog zich naar de danseres over en zei met een dubbelslaande tong:

— Excuseer mij een ogenblik, lieve dame — ik kom dadelijk in je lieflijke nabijheid terug.

Castor verliet het vertrek en juist toen hij weer binnenkwam, stak de jonge vrouw het gouden doosje weer

in haar tas... en miste het briefje.

Zij wierp een blik naast zich op de vloer en keek toen Castor scherp aan.

Beider ogen ontmoetten elkander, en ditmaal zonder enige tederheid.

— Zoek maar niet, gemene meid, mompelde Castor woedend. Je bent erin gelopen. Je dacht mij voor de gek te houden, hè? Wacht maar.

Stomverwonderd keken de nog aanwezige heren op, voor zover zij nog tot verbazing in staat waren bij het horen van deze ruwe, voor hen onbegrijpelijke woorden.

De gastvrouw was opgestaan, schreed als een beledigde vorstin naar de deur en wilde deze openen, maar het bleek dat de deur op slot was gedraaid.

Castor liet een spottend lachje horen en zei:

— Doe maar geen moeite, stuk ongeluk. Ik heb de sleutel in mijn zak; je zou er nu wel graag van door willen gaan, hè dievenmeid, nu je toeleg is ontdekt.

— Wat is er toch gaande? vroeg een van de gasten verbluft. Waarom sluit u ons op, Mr Castor?

— Omdat ik dit briefje vond, dat die meid zo even liet vallen! riep Castor woedend. Luister maar eens: «Houdt hem in ieder geval tot na drie uur aan de praat. De kast is koppiger dan ik dacht. R.» Ik heb de eer de man te zijn, die hier aan de praat moet worden gehouden, en die kast is mijn brandkast!

— Ga van die deur weg, beval de danseres, een stap terugtreidend, en snel een kleine revolver uit haar tas rukkend.

Haar ogen hadden een dreigende, harde uitdrukking gekregen.

— Geef dadelijk de sleutel hier, of open die deur, beval de danseres nogmaals.

Castor werd groen van woede maar scheen te aarzelen.

Hij had reeds zijn hand in zijn zak gestoken toen er in de gang haastige, zware stappen klonken.

Het gelaat van de vrouw vertrok even, toen zij sissend fluisterde :

— Als je die deur voor de politie-agenten durft te openen, schiet ik je neer. Op hetzelfde ogenblik echter werd zij door twee krachtige handen, van achteren bij de bovenarmen gevat en Castor maakte van die overrompeling handig gebruik om de sleutel in het slot te steken en de deur te openen.

Vluchten scheen de vrouw dus onmogelijk te zijn gemaakt.

Toen echter gebeurde er iets, dat iedereen daar aanwezig, verstomd deed staan.

Sonja Barzoisky, nog altijd vastgehouden door de gast, die achter haar aan was geslopen, bukte zich, een weinig doorzikkend op het rechterbeen, vatte de aanrander van achteren in de kraag en trok hem met een bliksemsnelle beweging over haar rug en hoofd heen, met een judogreep die een volleerd judoker haar niet zou hebben verbeterd.

Met een doffe smak viel de man neer, en hield in zijn handen de gouden krullen van de Spaanse danseres.

— Vervloekt — een man ! brulde Castor, half dol van woede en volmaakt ontuchtend. Houdt hem vast.

Maar de zogenaamde danseres had zich omgekeerd, had haar rokken bijeen genomen en hoog opgetrokken en was met twee sprongen bij het raam, dat een balkon afsloot en de vluchteling moest wel zeer nauw-

keurig weten waar hij terecht kwam en hoe het hotel was ingericht, want hij aarzelde geen moment, maar snelde het balkon teneinde, rukte zich daar de kleren van het lichaam, was in een wip over de ijzeren zijrand, greep een regenpijp en klauterde er langs als een aap naar beneden tot naar een plaats, vanwaar hij gemakkelijk de begane grond kon bereiken.

In een paar grote sprongen rende hij over het onbebouwde terrein, waar het stikdonker was, maar waar zijn witte gedaante toch duidelijk zichtbaar was, terwijl reeds rondom politiefluitjes snerpten, en er zelfs in het wilde weg een schot of drie werden gelost op de vluchtende vrouw, die een man bleek te zijn geweest.

Vaag zag men hem nog even bij het licht van een paar straatlantaarns, langs de straat, die het bouwterrein afsloot, maar vanwaar geen ontsnappen mogelijk scheen, daar die weg aan de ene zijde was afgesloten door een hoge schutting, en omdat aan de andere kant reeds een troepje agenten in de loopspas naderden.

Mr Castor had onmiddellijk na het bedrog de politie opgebeld.

De vluchteling, aldus in het nauw gedreven, nam een aanloop en sprong tegen de muur op, die de tuin van het ziekenhuis omgaf, hing een ogenblik aan zijn handen, trok zich op de rand, en was het volgende ogenblik verdwenen.

HOOFDSTUK III

DE INBREKER

Castor stond op het balkon, maar kon op die afstand en in de duisternis onmogelijk iets zien, maar hij hoorde het fluiten en het schieten, het geroep van de politie-agenten, en hij hoopte vurig, dat het mocht

lukken, de man te vatten, die hem zulk een droevig figuur had doen slaan.

Toen schoot hem plotseling iets heel anders te binnen ; hij dacht aan de man, die het briefje geschreven

had, hetwelk door zijn handlanger in vrouwenkleren was ontvangen.

Er was een agent in de kamer achtergebleven; hij greep deze man opgewonden bij de arm, en beet hem toen:

— Zouden jullie je niet eens bemoeien met de dief zelf — hier — lees dit briefje.

Hij duwde de agent het stukje papier in de hand, die het vlug las, en langs zijn neus zei:

— Dat briefje is duidelijk genoeg; het is goed leesbaar, maar als handschrift hebben wij er niet veel aan, omdat het in blokletters is geschreven.

— Wat kan mij dat handschrift schelen? riep Castor woedend. Wij hebben toch de kerel zelf als het ware voor het grijpen! Bel onmiddellijk het posthuis op, dat het dichtst bij mijn huis is, en stuur er de nodige mannen op af.

— Als u eens mee ging, sir? stelde de agent voor.

Castor scheen een ogenblik te weifelen en antwoordde toen:

— Neen. Ik blijf hier. Ik wil er getuige van zijn, dat die schobbejak, die toch onmogelijk ontvlucht kan zijn, en die hier de hele avond de rol van vrouw heeft gespeeld, gevat wordt. De dief zullen de agenten toch ook wel kunnen pakken, zonder dat ik er bij ben. Telefooneer nu aanstonds, want er is al een kostbare tijd verlopen.

— Hij zal wel tot drie uur werk hebben, sir, volgens dit briefje, zei de agent, maar ik zal mijn collega's waarschuwen. Straat en huisnummers alstublieft.

Castor gaf zijn adres op, en de agent repte zich, nadat hij zich had overtuigd, dat zijn aanwezigheid gemist kon worden, naar de portiersloge van het hotel, waar hij aansluiting probeerde te krijgen met het posthuis op tien minuten gaans van Castor's huis.

Er moest echter iets met het toestel gebeurd zijn, want hij kreeg geen antwoord.

De agent gaf de stomverbaasde nachtportier van het hotel een veelbetekend knipoogje en zei:

— In deze loge heeft zeker een heel mooie, Spaanse dame getelefooneerd?

— Dat is zo — maar hoe weet je dat? vroeg de portier verbluft.

— Dat weet ik omdat het toestel defect is. Je hebt hier toch, hoop ik, wel meer telefoontoestellen?

— Iedere logeerkamer heeft een toestel, dat apart met de centrale verbonden is, antwoordde de portier trots.

Zo was dus de agent genoodzaakt, met de lift weer omhoog te gaan, en in de eerste de beste logeerkamer de telefoon te gebruiken, waardoor hij minstens vijf of zes kostbare minuten verloor.

De commissaris van het bewuste posthuis kwam direct in actie en zette onmiddellijk vier stevige agenten onder aanvoering van een inspecteur in een der politieauto's, met de opdracht in het huis van Mr Castor een inbreker te overvallen, die het op de brandkast voorzien had.

Een paar minuten waren voldoende om de weg af te leggen.

Men had de portier van het grote huis reeds telefonisch gewekt en de man op de hoogte gesteld, zodat men de voordeur geopend vond.

Niet zodra had de inspecteur de hal en de omvang van het huis gezien, of hij telefoneerde om assistentie.

Hij begreep dat er voor dit grote huis nog minstens vier man nodig zouden zijn om de uitgangen behoorlijk te kunnen bewaken.

De assistentie kwam, en men ging aan het werk.

Men vond aldra aan de tuinzijde van het huis, op een binnenplaats, een ladder, die daar stellig niet bij toeval tegen de achtermuur stond en de inspecteur, Crawford geheten,

plaatste dadelijk aan de voet van die ladder een zijner stevigste mannen, die zijn knuppel als een knots wist te gebruiken, maar daarenboven ook werd voorzien van een revolver. De Engelse politie draagt nooit wapens, maar in dit geval werd het toch noodzakelijk geacht. Naar alle waarschijnlijkheid had men te doen met zeer sluwe en voor niets terugdeinzende misdadigers.

Voorts werd er een agent bij de huisdeur geplaatst, een tweede bij een zijdeur, die men langs een gang kon bereiken, die van die deur naar de achterzijde van de vestibule voerde, en toen pas gingen de vijf overigen heel voorzichtig en onhoorbaar de brede trap op. De zeer onstelde portier, die verklaard had niets bijzonders te hebben gezien of gehoord, kreeg de raad, maar weer naar zijn loge te gaan.

De kleine troep bereikte het portaal op de tweede verdieping, Crowford overtuigd zich dat hij zijn revolver snel kon grijpen en toen drukte hij op de knop van de flat, die op slot bleek te zijn.

Het was een knopje, waaronder met kleine koperen lettertjes te lezen was: Bel voor de butler.

Daar men niets hoorde, was het dus duidelijk, dat de bel uitkwam in de slaapkamer van deze bediende.

De van ongeduld trappelende agenten moesten echter nog wachten en Crowford was verplicht voor de tweede maal op de belknop te drukken, alvorens het geluid klonk van grendels die worden teruggeschoven. De deur werd heel voorzichtig geopend door een man in een gekreukelde pyjama, op sloffen, en met een verward, slaperig hoofd, die tamelijk gemelijk vroeg:

— Wat is dat voor onzin? Waarom bellen jullie me uit mijn slaap op? Is er soms brand?

— Schreeuw niet zo, man, beval Crowford op zachte toon. Er is geen brand, maar er is een inbreker.

De butler trok een onnozel, verbaasd gezicht, en stamelde ontdaan:

— Een inbreker hier in huis? En hoe zou die dan wel binnengekomen zijn? Toch zeker niet door deze deur, die ik zelf op slot heb gedaan. Maar misschien is hij door de tweede deur binnengekomen, die Mr Castor altijd gebruikt als hij laat thuis komt.

— Het kan mij niet schelen of hij daardoor is binnengekomen, hernam Crowford ongeduldig. Hij heeft het zeker niet gedaan, want hij heeft een ladder tegen het raam gezet. Dus nu niet langer gezeurd, maar wijs ons de werkkamer van je meester! Eén man blijft hier bij de deur achter; maak overal licht. Is het huis hier groot?

— Ik weet niet of u een flat met elf kamers groot noemt, zei de butler ironisch. Ik zal dus de weg wel wijzen. Hierheen, alstublieft — en loop over de looper als u hem overvallen wilt, want het hout van de parketyvloer kraakt hier en daar. Wat een ellende, vooral nu Mr Castor pas dezer dagen dat geval heeft gehad van die twee kerels die door de vloer zakten.

— Houdt nu je snater maar, en wijs ons de weg.

De aldus gekapittelde butler bromde nijdig iets voor zich heen, maar hij hield verder zijn mond, drukte hier en daar een schakelaar omhoog, maakte aldus overal licht, legde ten slotte zelf zijn vinger op zijn lippen en wees bevend op een deur die op een kier stond.

Crowford stond een ogenblik verbaasd stil. Hij had een langdurige practijk achter de rug, maar hij had het nog nooit meegemaakt, dat inbrekers de deur laten openstaan van het vertrek waar zij zich ophouden.

Zijn scherp oor ving echter een zwak gerucht op, hij wenkte zijn agenten en allen snelden tegelijkertijd naar de deur en wierp deze wagenwijd open, terwijl Crowford op hetzelfde ogenblik het licht daar-

binnen inschakelde.

Hij overzag het gehele vertrek en onmiddellijk viel hem de grote brandkast in het oog, waarvan de deur geheel open stond, terwijl er oppervlakkig gezien, niet het minste spoor van braak viel te bespeuren.

Daarna pas zag hij de man, die er voor neergeknield lag, heenleunend over een stoel.

— Voor jou is het afgelopen, broer, zei Crawford. Ben je van plan je gewonnen te geven en kalm mee te gaan?

De man verroerde zich niet maar bleef in dezelfde vreemde houding over de stoel heenliggen.

Met zijn revolver in de hand, trad Crawford vlug op hem toe en slaakte een kreet van verwondering.

De man lag aldus over de stoel, omdat hij onmogelijk anders kon, want iemand had hem eerst met de buik op de zitting gelegd en vervolgens zijn dijen even boven de knieën en zijn armen onder de ellebogen aan de poten en sporten vastgebonden met een stevig touw.

Verder was er een prop in zijn mond geduwd, die met een doek gesloten werd gehouden.

Het was een nogal dikke, niet al te jonge man, en zijn positie was ongetwijfeld hoogst onaangenaam, hetgeen duidelijk te bemerken was aan zijn gelaatsuitdrukking.

Crawford haastte zich, hem de doek uit de mond te trekken, en vroeg toen:

— Wie heeft je dat gelapt?

— Wie anders dan die duivel van een inbreker. Maak die touwen los, alstublieft — zij snijden door mijn huid.

Op een wenk van Crawford maakten een paar agenten de touwen los, die blijkbaar door een deskundige waren geknoopt en nu stond de man kreunend op zijn kousevoeten en wreef zijn armen en benen, die dikke striemen vertoonden.

— Vertel nu maar eens rustig wat

er gebeurd is, — maar zo kort mogelijk, beval Crawford. De inbreker kan het huis nog niet verlaten hebben, hoop ik.

— De butler heeft ons verteld dat hij niets gehoord heeft; hoe is dat mogelijk?

De dikke man keek Crawford met glazige ogen aan, en herhaalde:

— Heeft de butler u dat gezegd? Dat is knap van hem — met een prop in zijn mond.

Het was nu de beurt van Crawford om zijn ogen wijd op te sperren, toen hij uitriep:

— Ben jij de butler, man? Maar voor de duivel, — wie is dan die kerel met dat rode haar? Breng hem hier, Henry!

— Ik zou wel willen — als hij er nog was, zei de agent laconiek. Hij is in geen velden of wegen meer te zien.

Crawford was en bedachtzaam, schrander en vooral kalm man, die maar hoogst zelden vloekte, maar ditmaal ging hij zich toch te buiten aan een krachtterm die zelfs de meest verstokte van zijn agenten verwonderde.

Hij wendde zich tot de dikke man, die nog altijd zijn armen en benen stond te wrijven met de ruwe vraag:

— Slapen hier nog andere bedienden in huis?

— Ja, de huisknecht.

— Hoe ziet die er uit?

— Die kun je niet beschrijven. Hij ziet er uit als een wandelende theepot, hij is eens zo dik als ik, en zo kaal als een biljartbal.

Crawford slikte een tweede vloek in, en bromde tussen zijn opeengeklemd tanden:

— Wij hebben met een doortrapt sujet te doen, maar hij kan het huis toch nog onmogelijk uit zijn. Ik heb de deuren toch laten bewaken. Twee van jullie doorzoeken dadelijk de verdieping gelijkvloers. Jij, Henry, en jij Morton. Ik zelf zal hier blijven om rapport op te maken. Die kast

schijnt helemaal leeggehaald te zijn, op dat ene stuk papier na.

Hij trad vlug op de kast toe, nam een vierkant opgevouwen stuk papier van de bovenste plank en las half luid:

— Castor, ik heb je brandkast tot mijn leedwezen helemaal leeg aangetroffen, en je hebt me dus vruchteloos drie uren laten werken aan het waarlijk voortreffelijk slot. Ik ben echter niet gewoon, mij door een man van jouw slag te laten beet nemen — en ik hoop dat de volgende slag voor mij zal zijn. Tot spoedig dus. John Raffles.

Crowford liet het papiertje langzaam zakken. Zijn gelaat was een weinig bleker geworden toen hij mompelde:

— Die inbreker was dus Raffles. Daarmede is dan ook alles verklaard. Alleen hij kon dat brutale stukje uithalen. Maar wij zullen toch eens zien, of wij hem niet te slim kunnen af zijn.

Op dit ogenblik kwam agent Morton haastig aanlopen en rapporteerde opgewonden:

— Er is iets gebeurd met Shaw, inspecteur, die aan de flat de wacht hield. Hij is half buiten westen en is zijn uniform en helm kwijt. Hij ligt

daar, met uw permissie, in zijn onderbroek en zonder schoenen aan.

Zonder een woord te zeggen snelde Crowford weer door de lange gang en langs een aantal vertrekken naar de flat.

Vlak daarbij, naast de deur, lag of beter gezegd, zat, leunend tegen de muur, de bewuste agent, niet bewusteloos, maar te suf, dat hij uit zijn ogen keek. Zichtbare verwondingen had hij niet, maar hij kon geen antwoord geven op de hem gestelde vragen.

De gehele gewapende macht holde de trappen weer af en Crowford ondervroeg de agent bij de straatdeur.

Hij had niets gezien.

Trillend van opwinding, rende Crowford naar de zijdeur, die op een smalle straat uitkwam, en ondervroeg de agent die daar stond.

— Ja, vijf minuten geleden was een collega hem gepasseerd...

Crowford haalde het briefje nog eens te voorschijn, bekeek het bij het flauwe licht van een verder hangend ganglampje, en zei met bitter sarcasme:

— Raffles heeft wel een lege brandkast aangetroffen — maar ons heeft hij zeker niet voor vol aangezien.

HOOFDSTUK IV

NIEUWE PLANNEN

Het voorval in het Splendid hotel, de mislukte inbraak in het huis van Mr Castor, de ontsnapping der schuldigen, dit alles trok natuurlijk de aandacht der pers en alle dagbladen bevatten daarover uitgebreide verslagen.

Helaas moest de politie hoofdzakelijk werken met veronderstellingen, want ook de schone, Spaanse danseres, die geen vrouw was, vond men niet terug.

Op een even slimme, als stoutmoe-

dige wijze moest de man te werk zijn gegaan, die een geheel gezelschap van vermogende, en op vermaak beluste heren enige uren had weten te bedriegen.

En toch was de truc betrekkelijk eenvoudig geweest.

Na over de hoge muur te zijn gewipt was de gewaande danseres naar het kleine huisje gelopen, niet ver van het hoofdgebouw van het hospitaal, hetwelk door de tuinman werd bewoond, een oudgediende die in de

oorlog volkomen doof was geworden. De vluchteling was dat huis heel gemakkelijk binnen gedrongen, en zich wat kleren van de oude man toegeëigend. Hij had zich de schmink vlug van zijn gelaat gewreven, een schop gegrepen en was op zijn klompen rustig in de tuin, voorzien van een stallantaarn en een leeg conservenblikje, wormen gaan zoeken om de volgende ochtend te gaan hengelen.

Dit alles had nauwelijks vijf minuten in beslag genomen. En toen de agenten op hun beurt, niet zonder moeite, in de grote tuin waren doorgedrongen, en hem ondervroegen, toen verklaarde hij rustig, dat hij inderdaad even te voren een vrouw door de tuin had zien lopen, in een verre staat van ontkleding, maar er verder geen acht op had geslagen, menende dat het een van de nachtzusters was, die van paviljoen tot paviljoen ging.

Van dit ogenblik af kon de politie de zaak als verloren beschouwen, want men doorzocht geheel het hospitaal, ofschoon iedereen wel had kunnen begrijpen, dat de zogenaamde danseres daar onmogelijk had kunnen binnendringen en toen men nog eens naar de tuinman ging zoeken, bleek deze verdwenen te zijn met de kleren van de oude man.

Men had natuurlijk aanstonds een onderzoek ingesteld, en het bleek aldaar, dat de zogenaamde impresario Sobolof in het geheel niet bestond, en zeer waarschijnlijk dezelfde man was geweest, die zich onmiddellijk na de aankomst der gasten, volgens zijn verklaring naar Parijs, maar vermoedelijk in werkelijkheid naar de brandkast van Mr Castor had begeven.

Men deed nog moeite, te achterhalen, uit welke bron dan toch wel de dagbladberichten afkomstig waren, aangaande de beroemde danseres, maar men kwam niet verder dan tot de ontdekking, dat de desbetreffende berichten getijpt waren

op hetzelfde papier dat een betrouwbaar nieuwsagentschap placht te gebruiken voor het rondzenden van hare persberichten.

Natuurlijk moest het papier gestolen of nagedrukt zijn; in elk geval had men niet het minste wantrouwen gekoesterd.

Met dat al: — beide partijen hadden eigenlijk reden tot lachen. Castor omdat hij een lege brandkast ter beschikking had gesteld van de inbreker, die hij verwachtte en John Raffles, de Grote Onbekende, omdat hij de verwaande effectenhandelaar een poets had gebakken, die hem zou heugen.

En men vergat ook niet, dat alles waarschijnlijk nog heel anders zou zijn gelopen, als de zogenaamde danseres niet zo onhandig was geweest, het omineuse briefje te laten vallen.

Het was juist over dat briefje, dat Raffles en Brand met elkander spraken in de bibliotheek van het huis aan de Cromwell Street.

— Het was een stommitieit van mij, Edward, ik beken het eerlijk, zei Brand.

— Verontschuldig je niet, Charles, zei Raffles. Ook ik heb een domheid begaan. Ik had meer betekenis moeten hechten aan de spottende opmerking van Castor op de Club, die avond, toen hij zei dat hij een verrassing in petto hield voor de inbreker, die het op zijn brandkast gemunt had. Je zult wel begrijpen, dat de afloop van deze geschiedenis, mij volstrekt niet bevalt, en dat ik alles in het werk zal stellen, de gemaakte flaters ongedaan te maken.

— Ik zou wel eens willen weten hoe wij dat moeten aanleggen, zei Brand schouderophalend. Minder dan ooit zal Castor er nu toe overgaan geld te bewaren in een kast, die men ondanks al zijn bluf heeft weten te openen.

— Dat spreekt vanzelf, gaf Raffles toe. Hij zal nu wel wat voorzigtiger zijn geworden. Intussen meen ik toch, in de loop van mijn

langdurige carrière, te hebben aangetoond, dat er nog wel andere midde-
delen zijn, een man van een deel
van zijn bezit te ontdoen, dan door
zijn brandkast te forceren.

— Maar Edward, hij zal zijn geld
toch wel op een bank hebben gede-
poneerd.

— Ik twijfel er niet aan. Maar er
kunnen zich omstandigheden voor-
doen, waarop een vermogend man
plotseling veel contant geld nodig
heeft. Om een voorbeeld te noemen,
zijn verlangen, een of andere dame,
op wie hij een goed oogje heeft, een
kostbaar geschenk te geven.

Brand keek Raffles verschrikt aan
en riep uit :

— Neen! Het is nu mooi genoeg
geweest! Voor mij voorlopig geen
bevallige vrouwen meer! Ik ben het
nu op het kantje af ontsnapt, maar
het lot kon wel eens ongeduldig
worden en mij er in laten lopen.

— Kalm, Charles, wind je niet op,
zei Raffles glimlachend. Het is mijn
gewoonte niet, een mislukte aanval
met dezelfde middelen dadelijk te
herhalen. Ik sprak over een geschenk
aan een vrouw, maar ik had het even
goed kunnen hebben over een paard.
Je weet dat Castor voornemens is,
zijn renstal uit te breiden.

— Neen, dat was me onbekend.
Ik weet wel, dat hij een enkel paard
bezit, dat hem al duizenden heeft
gekost aan onderhoud, trainingskos-
ten, lonen aan jockey's en dergelijke,
maar dat het dier nauwelijks goed
genoeg is om het op te zetten en er
een dubbelpaard van te maken. Het
paard pleegt op alle wedrennen en
harddraverijen nooit hoger te komen
dan op een zevende of achtste plaats
en alleen de hardnekkigheid van
Castor doet hem volhouden.

— In ieder geval staat het vast,
dat hij omziet naar een goed, jong
paard. Ik weet zelfs zeker dat hij er
twaalfduizend pond sterling voor
over heeft.

— Hij mag dan wel een deskun-

dige in de arm nemen, want ik ge-
loof niet dat hij veel verstand heeft
van renpaarden.

— Wel, de deskundige is zo goed
als gevonden, hernam Raffles, de
hand uitstekend naar de zilveren
doos met sigaretten.

— Je bedoelt toch niet je zelf,
vroeg Brand verbaasd.

— Waarom niet?

— Maar — ik begrijp het niet.
Weet jij dan op dit ogenblik een
goed paard, en zou je hem dat in
ernst willen verkopen?

— Ik weet een buitengewoon goed
paard, Charles, — ik weet er een,
dat stellig voorbestemd is, over een
jaar de Derby te winnen. Het paard
heet: Cesar de Bazan.

Brand zette grote ogen op en her-
haalde :

— Cesar de Bazan? Je meent toch
niet in ernst, dat je voornemens
bent, een van je beste jaarlingen te
verkopen?

— Ik denk er niet aan om het
dier te verkopen, Charles, zei Raffles
glimlachend. Ik zou dat paard niet
graag willen missen, omdat ik weet,
dat het nog veel geld voor mij kan
verdienen.

— Maar dat zal alleen een ken-
ner zien.

— Als men Castor weet duidelijk
te maken, dat er ergens een jaarling
te koop is, die honderdduizenden
kan winnen, dan zal Castor zich de
hulp verzekeren van zulk een ken-
ner. Hij is niet zó stom, dat hij niet
weet wat hij waard is als deskun-
dige op het gebied van paarden-
sport.

— Maar dat wordt een uiterst ge-
vaarlijke onderneming, Edward, zei
Brand. Mijn hemel, Cesar de Bazan
is niet alleen een juweel van een
paard, maar wat de kleur betreft,
bestaat er misschien in heel Eng-
land geen tweede zoals hij. Wie heeft
er ooit zulk een zonderling gevlekt
paard achter het lint zien verschij-
nen?

— Maar dat weten immers nog

geen half dozijn mensen, Charles — dat weten jij, ik, mijn pikeur en Ted, de staljongen, die op dit ogenblik het paard afdraaft.

— Dat zijn in ieder geval twee personen te veel. Als je hem het paard verkoopt en het dan naderhand hem weer afneemt — want dat is toch waarschijnlijk je plan, — dan heeft men het dier binnen een week, wat zeg ik, binnen vierentwintig uur weer opgespoord.

Raffles had zijn sigaret opgestoken. Hij blies een rookwolk naar de zoldering, kwam vlak voor Brand staan, klopte hem op de schouder en zei, hem aanziende met zijn lichte, grijze ogen:

— Laat alles voorlopig maar aan mij over, amice. Ik verzeker je dat mijn list prachtig zal slagen. Castor zal een lesje krijgen, dat hem heugen zal. Laat eens zien: — wij zijn nog een maand verwijderd van de eerstvolgende grote wedren, dat is juist de goede tijd om nog een bruikbaar paard te kopen. De moeilijkheid ligt alleen hierin, Castor op het bestaan van zulk een paard opmerkzaam te maken, terwijl wij beiden ons geheel op de achtergrond moeten houden.

Brand zei schouderophalend en lang niet overtuigd:

— Over een jaar weet immers heel Engeland, tenminste als je werkelijk ernstige plannen met het paard hebt, dat Cesar de Bazan het eigendom is geweest van Lord William Aberdeen. Als het paard toch weer in zijn stal staat, ofschoon het verkocht en betaald is, dan zal de hele wereld daar het een en ander over te denken hebben.

— Je redenering getuigt van zulk een diepzinnigheid, Charles, dat ik er niets tegen in kan brengen. Wij willen dus maar liever aannemen, dat de zaak een ander verloop zal hebben. Als jij nu zo vriendelijk wilt zijn, dat Castor zo gauw moge-

lijk te weten krijgt, welk een juweel van een paard daar in de buurt van Reading iedere ochtend traint, achter een der buitenhuizen van Lord William Aberdeen, zonder dat jouw of mijn naam er bij genoemd wordt, dan komt de zaak in orde. Ik geloof, dat ik zoiets best aan jou kan overlaten.

— Wat dat betreft, — ik zie er wel kans toe, bevestigde Brand, maar voor het overige moet ik eerlijk verklaren, dat je plan mij weinig aanstaat.

— Kom... kom... niet zo somber, amice. De hoofdzaak is dat de vent op een gegeven tijdstip een groot bedrag aan contant geld in huis heeft, groot genoeg om een kostbaar renpaard van te kopen; de rest kun je gerust aan mij overlaten.

— Maar waarom wil je toch een paard verkopen, dat veel meer waard is dan tien- of twaalfduizend pond? riep Brand.

— Het zal niet verkocht worden, Charles, heus niet. Een man als Castor zal zich nog wel eens bedenken, alvorens hij voor de tweede maal een zo hoge koopsom beschikbaar stelt.

— En als je je vergist — en hij bijt door de zure appel heen?

— Dan krijgt hij het paard, Charles, antwoordde Raffles op vaste toon. Ik heb gelukkig, nog meer jaarlingen in mijn stal, die zeker even goed zijn als Cesar de Bazan.

Brand zuchtte maar maakte geen aanmerkingen meer. Hij begreep, dat Raffles al een uitgewerkt plan als het ware klaar had liggen in zijn hoofd, en hij schikte zich dus in hetgeen hem was opgedragen.

Hij werkte nog diezelfde avond een goed plan uit om Castor op het bestaan van het paard opmerkzaam te maken zonder dat zijn naam of die van Lord Aberdeen er in gemengd werd, en toog de volgende dag onmiddellijk aan het werk.

HOOFDSTUK V
CESAR DE BAZAN

Op een heerlijke zomerochtend, omtsreeks zes uur, toen de zon pas op was, galoppeerde een merkwaardig getekend paard langs de lage omheining die een groot grasveld omgaf, van welks uiterst noordelijke hoek, men een klein landhuis tussen de bomen kon zien.

Op de rug van dit paard zat een jongmens, eigenlijk nog een knaap, en niet ouder dan een jaar of veertien, gekleed in een lange broek, die met een elastieke band boven de enkels was omspannen en een openhangend sporthemd.

De jongen zat ver vooruit op de schoft van het dier, op de wijze der Amerikaanse jockey's en zijn hoofd raakte bijna de glanzende nek van het galopperende paard, dat hij aanzette met zachte kreten en klappen van de tong.

Het paard zelf scheen met het grootste gemak en zonder merkbare inspanning de snelheid vol te houden, die het thans ontwikkelde.

Het had geruime tijd achtereen geregend, de oefenbaan was blijkbaar nieuw, de aarde was nog rul, maar toch wierp het dier in zijn snelle gang bijna geen kluiten op en zijn hoeven schenen de grond nauwelijks te raken.

Op enige afstand, en verborgen achter struikgewas, stonden twee mannen, die met de grootste aandacht keken naar het paard en naar de jonge berijder, totdat beiden geheel aan de andere kant van het brede grasveld waren en toen pas zei de een, Mr Ralph Castor, in hoogst eigen persoon:

— Het is ongelooflijk! Ik vind het een afschuwelijk paard. Het is veel te hoog op de benen.

— Mr Castor ik ben het alleen met uw eerste opmerking eens. Het is inderdaad ongelooflijk. Dat paard,

u zult het zien, zal alle verwachtingen van de bookmakers te schande maken bij de eerste de beste keer, dat het zal meelopen. Wij zullen daar nog nader van horen, van die knaap op zijn hoge poten. Het is waar; in rust is Cesar de Bazan geen schoonheid. Het hoofd is te kort, de nek is iets te lang, het kruis zakt een beetje af — maar wat doet dat er toe? Dat valt toch immers alles in het niet naast de ontwikkeling van de borstkas en van de beenspieren. En die longen! Hebt u gemerkt, dat het paard nauwelijks snuift in het langs gaan? Longen van ijzer, waarde heer!

— Maar het gooit zo met zijn voorpoten, meende Mr Castor, nog altijd een weinig wantrouwend.

De andere maakte een beweging van onverschilligheid, trok een vies gezicht en zei:

— Als u de benen bedoelt, die zijn nog het beste wat het paard heeft. Zij zijn inderdaad wel wat lang, maar des te meer terrein dekken zij. Kijkt u maar eens naar de spieren en let op de manier waarop het de achterhand onderbrengt. Nog nooit heb ik zoiets gezien, bij zulke lange ledematen. Waarde heer, dat paard dekt zeker twaalf meters.

Nu, dat kon zelfs een man als Castor wel zien. Inderdaad bracht iedere sprong het zonderling gevleete paard minstens twaalf meter verder.

Op dat ogenblik rende het dier opnieuw voorbij, en men hoorde het ook ademen, maar niet snuiven of steunen, zoals men toch verwacht zou kunnen hebben, nadat het een kilometer in de benen had.

De man naast Castor keek het paard met verlangende blikken na en zuchtte:

— Als ik er het geld voor had

liggen, bedacht ik mij geen seconde.

— Dus je kunt mij eerlijk aanraden, Drexler, Cesar de Bazan te kopen?

— Mr Castor, ik zou u niet willen kennen op de renbaan, als u deze gelegenheid liet voorbijgaan. Ik heb gehoord dat het paard voor 12.000 te krijgen is, en het is een koopje, geloof mij. Over zes maanden weigert u er een bod van 20.000 op.

— Maar zou Lord Aberdeen het paard willen afstaan, denkt u?

Drexler keek de ander verwonderd aan en antwoordde:

— Lord Aberdeen? Die bezit het al bijna sedert een week niet meer en misschien wel langer. Wel, Cesar de Bazan is al door vijf of zes handen gegaan, naar ik hoor, en telkens voor een hogere prijs verkocht. Als u er niet gauw bij bent, wordt het binnen een week vierduizend pond duurder. U moet niet vergeten dat bij iedere verwisseling van eigenaar de bekendheid groter wordt. Maar laten wij er nu verder over zwijgen, want daar komt, geloof ik, de tegenwoordige eigenaar aanwandelen, en hij zou het ons misschien kwalijk nemen, als hij ons hier aantrof, nu we ongevraagd zijn grondgebied betreden hebben en hier staan af te neuzen hoe Cesar de Bazan wordt ingereden.

Inderdaad kwam er uit de richting van het huis een man aan, gekleed in een oude, gemakkelijke tweed jas, een slappe hoed op en een karwats in de hand, tamelijk zwaarlijvig en plomp en met een ontevreden gezicht.

De man moest bijzondere scherpe ogen hebben, want hij had de twee mannen direct in het oog gekregen, stak onmiddellijk de hand op en maakte woedende gebaren tegen de jonge ruiter die het paard dadelijk inhield.

De landeigenaar had een doordringende verklinkende stem en al was hij nog wel zestig meters verwijderd, Drexler en Castor verstonden

hem heel goed toen hij bulderde:

— Wat moeten jullie hier? Ga weg van mijn terrein, of moet ik mijn honden op jullie afsturen, vervloekte spionnen?

— Grote goden, dat is een kort aangeboden heerschappij zei Castor benauwd. Hij zier er uit of hij het meent.

— Laten wij dan maar te voorschijn komen, dat is het beste, meende Drexler op gedempte toon en, denk er om, beginnen met hoogstens achtduizend. Niet verder gaan dan twaalfduizend op zijn hoogst. Ik zal u wel helpen door het paard af te kammen. Wij zullen de prijs zien te drukken, laat dat maar aan mij over.

Zij waren ondertussen de verontwaardigde landeigenaar zó dicht genaderd, dat zij moesten zwijgen. Castor nam hoffelijk zijn hoed af, verre van gerust bij het zien van de borstelige wenkbrauwen en de vervaarlijke nooit in rust zijnde karwats en begon stamelend:

— Wij waren hier, omdat wij gehoord hadden — Cesar de Bazan — is het paard misschien te koop?

— Te koop? herhaalde de landeigenaar op een scherpe toon. Waarom vraagt u niet of ik mijn vader en mijn moeder te koop aanbied? Wie heeft u wijs gemaakt, dat ik mijn paard wil verkopen?

— De zaak is, ik had zoiets gehoord, stotterde Castor schuw naar de karwats ziende, die striemend door de lucht zwaaide, maar als u mij te lastig vindt of te onbescheiden...

Op dit ogenblik kwam Drexler hem te hulp, duwde hem enigszins terzijde, en begon rustig op zijn sigaar kauwend en wijdbeens geplaat op zijn sterke ietwat kromme benen:

— Mijnheer, wij vinden ons zelf volstrekt niet onbescheiden. Wij komen niets anders doen, dan u voorstellen, Cesar de Bazan te verkopen. U hebt het zelf ook gekocht

van een ander, die toch zeker niet woedend zal geworden zijn?

De logica van deze redenering scheen de driftige man te treffen, want hij zei veel minder agressief:

— Dat is waar; hij was zo mak als een lam, maar jullie hebben staan loeren, en dat bevalt me niet. In ieder geval zullen jullie wel hebben gezien dat dat paard lopen kan?

— Wij hebben in de eerste plaats gezien, dat het een paard is voor een kijktentje op een kermis, mijnheer, antwoordde Drexler kalm. Het is, tussen ons gezegd, een bont mirakel. Het is een paard uit een nachtmerrie, als ik mij zo mag uitdrukken.

De landeigenaar werd purperrood van nijd, de karwats begon weer te kwispelen en de man zei grof:

— Wat doen jullie dan hier? En wat kan het mij schelen of dat paard wel of geen schoonheid is? Loopt het soms op zijn ogen of zijn staart. Het loopt op zijn benen. En hebben jullie die soms ooit zo mooi en zo lang gezien?. Kort goed, wat wil je voor het dier betalen?

Castor was zo verbluft door deze plotselinge vraag, dat hij geen antwoord klaar had, maar Drexler had meer omgang met dergelijke heren en zei dus rustig:

— Mijn opdrachtgever wil zesduizend pond betalen, sir.

De zwaar gebouwde man keek Drexler een ogenblik ernstig en aandachtig aan en zei toen, zich blijkbaar met moeite inhoudend:

— Kunt u zich nog herinneren door welk hek u hier bent binnengelopen? Zo ja, zoek het dan zo gauw mogelijk weer op en doe het goed achter u dicht, het is hier geen speelgoedwinkel of een uitdagerij. Derdehandsartikelen verkoop ik niet.

Hij draaide zich om, om heen te gaan, maar Drexler hernam rustig:

— Als u zesduizend te weinig vindt, noemt u dan eens uw prijs. Mijn principaal wil het paard graag

hebben, maar hij zal niet sterven aan een hartkwaal als hij het niet krijgt. Er zijn meer goede paarden in Engeland, die het misschien in schoonheid winnen.

— Wat moet ik na zulk een bespottelijk bod zeggen? wilde de landeigenaar weten. Zesduizend pond en tien shilling? Vooruit maak dat jullie weg komen.

— Mijn principaal wil zeventuizend betalen.

— Geen acht- en geen negen- en geen tienduizend, bulderde de ruwe renstalbezitter.

Drexler en Castor hadden een snelle blik gewisseld en de eerste zei:

— Mijnheer, maak u toch niet zo boos; mijn principaal wil tot elfduizend pond gaan, maar geen cent meer. Mij dunkt dat het goed betaald is voor het bezit van een paard, dat een eigenaar tot de risée van Londen maakt... Men zal denken, dat hij een honden en apenspel wil gaan oprichten. Elfduizend pond sterling.

— Goed. Voor twaalfduizend kunt u het krijgen, zei de eigenaar langs zijn neus. Voor minder doe ik het niet.

— Dan verdient u binnen twee dagen duizend pond, Mr Hastings, want u hebt het van Chandeleay voor tien duizend gekocht.

— Best mogelijk, ofschoon Chandeleay zijn mond wel had kunnen houden, zei Hastings kalm. Maar u zult zelf wel begrijpen dat ik geen paarden verhandel voor mijn plezier. Ik vind een winst van duizend pond redelijk.

Drexler haalde de schouders op. Hij was te lang in het vak om niet te weten dat dergelijke winsten bij de handel in renpaarden iets heel gewoons zijn.

— Ik maak geen aanmerking, zei hij. Twaalfduizend dus. Vindt u het goed, Mr Castor?

Castor knikte bevestigend. Het

was een zeer groot bedrag, maar hij wist toch wel genoeg van paarden af, om overtuigd te zijn, dat hij hier een waar koopje zou doen.

Het paard was niet alleen bijzonder snel, maar het beschikte over een uithoudingsvermogen, een stel longen, die het als het ware voorbestemde, om zijn eigenaar vele duizenden ponden te laten verdienen.

— Een ogenblikje, hernam Hastings. Ik zei daar twaafduizend pond, maar ik heb één voorwaarde. Geen gezeur met chèques of bankbriefjes, daar wil ik niet van weten. Contante betaling, direct na levering. U kunt het paard eerst door een veearts laten onderzoeken, alle garantie van mijn kant. Vier dagen tijd om te beslissen. Betaling op de vijfde dag. Is de koopsom er op de zesde dag niet, dan neem ik mijn aanbod terug. Accoord?

Castor wilde nog tegenstribbelen, want die voorwaarde leek hem tamelijk buitensporig en lastig te vervullen, maar Drexler stootte hem ongemerkt aan, en hij stemde toe.

— Ik zal vandaag een dierenarts zenden, keurt hij het paard goed, dan verwacht ik het morgen afgeleverd in mijn stal, in een speciale wagen, denk er om. Geen vervoer in een gewone vrachtauto, zodat ik het paard zonder enig letsel in handen krijg. Hier is het adres van mijn huis in Suffolk, twee uur sporen hier vandaan, zoals u zult weten.

— Het beestje wordt franco aan huis bezorgd, spotte Hastings. In watten verpakt en met gebruiksaanwijzing.

— Hoe wilt u het geld ontvangen?

— Wel, dat komt u me eenvoudig brengen. Laten we zeggen: het is nu maandag; u betaalt mij het bedrag tegen overleg van kwitantie vrijdagmiddag om twee uur.

— Bij u thuis?

— Natuurlijk, wat dacht u anders? In een kroeg?

— Goed, goed, viel Drexler de mannen haastig in de rede, vrezend dat zijn opdrachtgever alles nog zou bederven en hem het vrij aanzienlijke commissieloon zou ontgaan.

— Nu, dan kunt u Cesar de Bazan al als uw eigendom beschouwen, op dat kleinigheidje na, zei Hastings, en richtte zijn zware schreden naar zijn woning, om het volgende ogenblik tussen de bomen te verdwijnen.

De twee mannen volgden de zonderlinge zakenman zover zij konden met de blik en keken toen elkaander vragend aan.

Drexler was de eerste die begon te lachen met een kort, sarcastisch lachje en zei toen schouderophalend:

— Een zonderling heerschap; er kon blijkbaar niet eens een groet overschieten, maar het komt er niet op aan; gij hebt in ieder geval het paard.

— Als ik er maar geen spijt van krijg, mopperde Castor verdrietig.

— Wat dat betreft, kan ik u volkomen geruststellen; ik heb honderden paarden gezien in mijn leven maar nog maar zelden een paard als dit. Ik wil u eerlijk bekennen dat ik mij die buit niet zou hebben laten ontgaan, als mijn beroep mij wat meer opleverde dan een behoorlijke boterham. Cesar de Bazan is een goudmijntje, daarvoor durf ik mijn hand in het vuur steken.

— Maar die voorwaarde van betaling in contanten bevalt mij niet erg, hernam Castor hoofdschuddend. Ik ben altijd gewoon, in cheques te betalen en niemand heeft het ooit gewaagd, de waarde van mijn handtekening in twijfel te trekken.

— Die mensen van het land hebben altijd iets bijzonders, besloot Drexler, zijn schouders ophalend. Wat kan het u schelen, als dat paard maar in uw stal komt te staan. Hebt gij een goede trainer? Want ik kan u verzekeren dat dat paard die waard is. Neem de beste die gij krij-

gen kunt, al zou hij u duizend guinjes voor het seizoen kosten.

Castor trok een pijnlijk gezicht, als iemand die een plotselinge aanval van kiespijn krijgt, en wreef zich eens langs de kin.

— Ik kan mij niet begrijpen dat een snel lopend paard nog een man op zijn rug moet hebben, dat hem leert, hoe hij het best hard loopt. Ik dacht dat een paard dat zelf wel wist, en dan duizend pond voor een half jaar... Nogal een kleinigheid...

Drexler wierp Castor een verwonderde blik toe en zei:

— Gij hebt mij toch gezegd dat gij er een renstal op nahield, Mr Castor? Hoe hebt gij het dan tot dusverre aangelegd?

— Een renstal is wat veel gezegd — ik heb één enkel paard!

— Nooit van gehoord... hoe is de naam?

— Rumsteak, antwoordde Castor mompelend.

Drexler liet een zacht gefluit horen, dat waarschijnlijk een lachje moest verbergen en zei toen:

— Ik herinner mij nu van dat paard te hebben gehoord. Ik heb het, meen ik, zelfs wel eens gezien maar de naam van de eigenaar was mij ontgaan. Is het een winner?

— Neen, dat kan ik niet zeggen. Het doet wel zijn best, maar verder dan nummer zeven of acht brengt het dier het niet.

— Nu, dat is het resultaat van uw — uw zuinigheid, Mr Castor. Een werkelijk goede trainer had toch nog wel iets meer uit het dier kunnen halen. Wie hebt gij?

— Tim Marshfield, antwoordde Castor kortaf.

Drexler opende de mond om nog iets te zeggen. Hij wist dat die Marshfield een dronkelap was en absoluut onbekwaam voor zijn werk. Hij bedacht echter dat de man aan zijn zijde hem zoeven een niet onaardig commissieloon had laten verdienen, en daarom deed hij er het

zwijgen toe en zei alleen nog maar iets van « er zijn betere te krijgen ».

Zwijgend wandelden zij dus naast elkander weer naar het hek, begaven zich naar de auto, die daar op enige afstand geparkeerd stond, terwijl de chauffeur met de handen op de rug heen en weer liep.

De man opende dadelijk het portier voor zijn meester, die zich tot Drexler wendde met de vraag:

— Rijdt gij mede naar Reading?

De toegesprokene trok een teleurgesteld gezicht en zei:

— Ik zou gaarne meegereden hebben, als gij naar Londen terug zoudt keren, Mr Castor, ik heb echter in Reading niets te zoeken. Ik zal maar met de trein gaan.

— Maar had gij mijn « Rumsteak » niet eens willen zien en er uw oordeel over te zeggen?

— Ik ken het paard, Mr Castor, en mijn oordeel is al gevestigd. Rumsteak is een voortreffelijk paard maar op de renbaan voldoet het minder. Ik hoop u morgen in Londen te kunnen bezoeken, ter regeling van onze zaken.

— Pardon, Mr Drexler, maar ik keer pas over vijf dagen naar Londen terug. Ik hoop, dat gij wel zult willen wachten tot het paard in mijn stal staat. Ik dacht dat dit het gebruik was.

— Zoals gij wilt, Mr Castor, zei Drexler kortaf. Wij zullen dus zeggen tot over zes dagen in Londen. Adieu en veel geluk met uw aankoop.

Castor stapte in de auto en de chauffeur reed weg.

Drexler bleef de wagen nazien en mompelde tussen de tanden:

— De gekken trekken vaak de kaart — maar niet altijd. Daar rijdt een man weg die nauwelijks een paard van een kameel kan onderscheiden, en die daar door zijn geld in het bezit meent te kunnen komen van het snelste paard dat er misschien in heel Engeland te vinden is. We zullen zien, Mr Castor.

HOOFDSTUK VI

WAAR WAS HET HUIS VAN Mr HASTINGS ?

Drie dagen later stond Cesar de Bazan heel rustig aan de ruif aan de zijde van de wereldberoemdheid Rumsteak in de ruime stal op het landgoed van Castor. Het paard scheen er zich wonderwel op zijn gemak te voelen. Het had dadelijk de bewondering van de staljongen, die Castor er op na hield en van de trainer Marshfield, die de effectenhandelaar in dienst had gehouden, tot zich getrokken. Wat laatstgenoemde betreft, hij had toch nog wel zóveel begrip van paarden dat hij onmiddellijk zag welke mogelijkheden er scholen in dit hoogbenige korthoofdige en zonderling gevlekte paard.

Marshfield had dadelijk gezegd, tegen zijn rode neus tikkend :

— Het is stellig een vals krenge, en hij ziet er uit als een kat die vier dagen in het water heeft gelegen, maar lopen kan hij, dat staat vast.

De dag nadat het paard gearriveerd en het gekeurd was door de dierenarts, die het volkomen gezond had bevonden, haalde Castor het nodige bedrag, en van nog iets extra's, tezamen bijna veertien duizend pond van de bank, stak dat bedrag zorgvuldig in zijn portefeuille, borg die portefeuille in een binnenzak van zijn vest, waarover hij zijn colbert en zijn regenjas dichtknoopte, en reed toen opnieuw met zijn auto van Reading naar het kleine plaatsje in Suffolk ten einde de overeengekomen koopsom te gaan betalen.

De rit duurde omstreeks anderhalf uur, en toen stopte Castor op hetzelfde punt, waar de eigenaar hem enige dagen tevoren had laten wachten.

Hij volgde dezelfde weg, opende

het hek, liep dwars door een moestuin en een boomgaard, ten slotte langs een hoge heg en toen langs de rand van de oefenbaan die daar nu stil en verlaten lag, zonder dat een levend wezen te zien viel, met uitzondering van een bonte kraai, langs het smalle voetpad, in de richting van het eenzame kleine landhuis.

En onder het voortlopen viel hem opnieuw de grote stilte op die hier heerste.

Het huis stond bijzonder afgelegen en van omwonenden viel niets te bespeuren. Waarschijnlijk moest men uren lopen, alvorens een tweede huis aan te treffen.

De grond was woest en voor het grootste gedeelte waren de landerijen onbebouwd. Ver strekte het bos zich uit, met slechts enkele begaanbare paden, waarvan er een langs het kleine, eenvoudige buitenhuis voerde.

Er was maar een enkel klein bijgebouw, niets anders dan een soort schuur welke tevens als stal kon dienst doen, en dat was alles.

Voor een kort ogenblik kreeg Castor een hoogst onaangenaam gevoel, toen hij in die eenzaamheid geheel alleen toeliep op dat huis dat er zo verlaten uitzag.

Toen bedacht hij twee dingen die hem weer op zijn gemak stelden. Ten eerste was het klaarlichte dag en ten tweede deed het er eigenlijk niets toe, als men hem hier op deze eenzame plek zou beroven van geld, dat hij binnen tien minuten toch zou moeten afstaan.

Het is waar, dat hij in het eerste geval het kostbare paard weer zou moeten teruggeven, want hij gevoelde weinig lust, voor de tweede maal zulk een hoog bedrag te moe-

ten neertellen voor een nog jong dier, dat toch wel eens, ondanks de voorspellingen van kenners, niet kon voldoen aan de hoge verwachtingen.

Hij keek eens rond, maar zag volstrekt niemand.

Toch wist hij dat Hastings op hem zou wachten, want dag en uur waren nauwkeurig afgesproken.

Maar toen hij nog een meter of tien van het huis verwijderd was ging de voordeur open en kwam Hastings op de drempel staan, zwaar en vierkant, met zijn pijp tussen zijn tanden en zijn handen in zijn zakken, de onafscheidelijke karwats in de schacht van een van zijn hoge laarzen gestoken.

— Kom er maar in! riep hij op zijn onbehouden manier.

Hastings ging Castor voor naar een tamelijk eenvoudig gemeubeld maar niet ongezellig vertrek, met een enkel, hoog raam.

Dicht bij het raam stond een kleine schrijftafel met papieren overdekt.

Aan de wanden hingen een paar afbeeldingen van renpaarden, kostbare fokstieren en bekroonde schapen.

Er lag een eenvoudige mat op de vloer, en de zon scheen naar binnen, tussen de vitrage gordijnen door, en dat vooral maakte het vertrek aangenaam en vrolijk.

Hastings had de deur gesloten, klopte zijn pijp uit in de haard, vol uitgebrande as van de vorige winter, en schoof toen de bezoeker een doos met sigaretten toe, met de woorden:

— U zult wel geen pijproker zijn, Mr Castor, maar deze sigaretten zijn best. Castor stak een van de sigaretten aan, en ontknoopte zijn jas.

Hij haalde de portefeuille te voorschijn, maar vóór hij het geld begon af te tellen, zei hij, wantrouwig zoals steeds:

— Gij hebt toch zeker een kwitantie klaar liggen?

— Waar ziet u mij voor aan? vroeg Hastings. Alstublieft. Met een hele stamboom van Cesar de Bazan erop vermeld. Zijn vader was een winner, die voor dertigduizend guinjes een jaar of vier geleden aan Baron Rothschild werd verkocht; zijn moeder is als fok-merrie onbetaalbaar geweest.

Hastings was opgestaan en had de kwitantie, die inderdaad de gehele stamboom van het verkochte paard vermeldde, voor zijn koper neergelegd, die ze opnam en nauwkeurig bekeek.

Het document scheen hem te voldoen, want hij zei niets, deed een trek aan zijn zoeven aangestoken sigaret, tastte nogmaals naar zijn portefeuille, maar liet deze weer terugglijden in zijn zak en begon op een vertrouwelijke toon:

— Vertel mij eens, Mr Hastings, is die koopsom wel definitief?

— Definitief? herhaalde de paardenhandelaar met opgetrokken wenkbrauwen. Zoudt gij er soms wat op willen afdingen? Twaalfduizend pond sterling voor een paard als Cesar de Bazan is eenvoudig een koopje, dat zult u zelf gauw genoeg merken.

— Dat is nog de vraag, hield Castor koppig vol. Zóveel verstand heb ik nu weer niet van renpaarden. Ik moet afgaan op de verzekeringen van een expert, die mij is aanbevolen... Men hoort tegenwoordig zoveel van knoeierijen bij de verkoop van paarden...

Hastings keek zijn bezoeker onverschillig aan en zei rustig:

— U kunt er nog van af, Mr Castor. Als u soms de koop ongedaan wilt maken, dan laat ik nog in de loop van de dag het paard terughalen. Ik vind er gemakkelijk een andere koper voor, die misschien nog wel iets meer wil betalen, of ik houd het zelf.

Castor had reeds berouw van zijn woorden, vouwde haastig de kwitantie op, stak deze in zijn binnen-

zak en zei:

— Ik waag het er op. Ik heb algemeen gehoord dat het paard werkelijk zeer goed is. Maar vertel mij eens: waarom ontdeed Lord William Aberdeen zich eigenlijk van het dier?

— Waarschijnlijk omdat hij paarden genoeg heeft, die misschien wel bijna even snel zijn, antwoordde Hastings schouderophalend.

— Maar waarom ontdeeden de anderen, die het dier kochten, zich weer zo snel van het paard?

— Waarde heer, ik ben geen gedachtenlezer, antwoordde Hastings. U bent immers effectenmakelaar? Ik zou met evenveel recht kunnen vragen, waarom u om tien uur olie-aandelen koopt, die u om half elf weer van de hand doet. Olie of renpaarden — het is allemaal handel. Als u terug wilt krabbelen...

Het gebaar van Castor was wel-sprekend genoeg. Hij haalde nu vastberaden zijn dikke portefeuille te voorschijn, en begon ijverig de bankbiljetten op de gladde, blijkbaar nieuwe tafel uit te tellen.

Halverwege hield hij op, wreef over zijn voorhoofd, waarop een paar zweetdruppeltjes parelden, en zei:

— Hebt gij soms iets voor mij te drinken, waarde Mr Hastings? Ik heb nogal dorst gekregen, en het lijkt mij hier ook nogal warm toe. Wat is dat voor een soort sigaret?

— Een speciaal merk, dat voor mij wordt gemaakt, Mr Castor, antwoordde Hastings kortaf. Ik zal u een glas limonade inschenken.

— Moet gij hier alles zelf doen? Hebt gij in het geheel geen bedienden?

— Ik ben vrijgezel en heb aan een bediende genoeg. Hij doet op het ogenblik een boodschap. Mijn huis is niet groot, en wij kunnen het zeer goed met z'n tweeën stellen.

— Gij woont hier zeker nog niet lang? Alles ziet er nog zo nieuw en keurig uit.

— Hastings antwoordde hierop niet, daar hij druk bezig was met een fles limonadesiroop en een siphon spuitwater.

Hastings schoof zijn gast een glas toe, en Castor dronk het gretig leeg.

Intussen was hij vergeten hoe ver hij was, en ongeduldig schoof hij de bankbiljetten weer bijeen en begon opnieuw.

Doch ditmaal kwam hij niet eens tot aan de helft.

Hij bleef zitten met een bankbiljet in zijn hand, mompelde iets onverstaanbaars, sloot even de ogen, maakte deze met zichtbare inspanning weer open, en toen vielen zij opnieuw dicht. Het bankbiljet gleed uit zijn machteloze vingers op het tafelblad.

Hastings, die hem zeer rustig had gadegeslagen, stond nu op.

Het volgende deed hij vlug, maar zonder een spoor van overhaasting.

Hij nam de half opgerookte sigaret uit de vingers van Castor, stak een kaars aan, liet de sigaret geheel opbranden en ving de as zorgvuldig op in een asbakje, dat hij vervolgens buiten het raam ledigde, waar de wind de overblijfselen aanstonds verspreidde.

Vervolgens schoof hij kalm de bankbiljetten weer in de portefeuille, liet deze in zijn zak glijden en zei tot de man die hem echter niet meer kon horen:

— Dat was dus de koopsom, plus tweeduizend pond, schavuit, maar hiermede is de grap nog niet uit, denk dat maar niet.

Hij ging naar het raam en blies op een fluitje, dat een doordringend geluid liet horen.

Enkele minuten later klonk het geluid van naderende schreden, en een zwaargebouwd, krachtig man vertoonde zich in de deuropening.

Die man was James Henderson, de trouwe chauffeur en helper van de Grote Onbekende.

De reus moest zijn orders reeds van tevoren hebben ontvangen,

want zonder iets te zeggen nam hij de bewusteloze Castor in zijn sterke armen, en droeg hem als een kind naar buiten.

Met het slappe lichaam tegen zich aangedrukt liep hij met grote stappen over het nauwelijks gebaande pad tot aan een plek waar een auto geparkeerd stond.

Wat verder stond de verlaten auto van Castor.

Achter het stuurwiel van de grote wagen zat Brand, zeer eenvoudig gekleed en met een goedkope regenjas aan, die lachend vroeg:

— Is het programma tot dusverre zonder haperingen afgewerkt?

— Hij werkte mede alsof hij zijn rol wekenlang had ingestudeerd, antwoordde Henderson met een kort lachje. Leg hem daar zolang neer; in de eerste uren zal hij stellig niet bijkomen. En nu vlug aan het werk, ik hoop dat binnen het uur alles afgelopen zal zijn.

Het was omstreeks half vijf in de namiddag toen Castor terugkeerde tot het besef van het leven. Zeer aangenaam was de gewaarwording niet, die hij daarbij ondervond.

Hij lag op een zandige grond, achter een heg, had een zwaar, drukkend gevoel achter in zijn hoofd, en een akelige smaak in zijn mond.

Hij keek eerst voor zich uit, zag niets dan struikgewas, keek toen links en rechts, zag niets dan bomen en gras, en toen hij achter zich wilde kijken, prikte hij zijn neus bijna aan de doornen in de heg.

Hij ging dus op zijn knieën liggen, kwam toen wankelend overeind totdat hij over de heg kon heen kijken, en bemerkte op enige afstand een kleine boerderij.

Castor liet nu een ongearticuleerde klank horen, slipte eens, wreef zijn bril op, die hij naast zich op de grond vond liggen en tuurde in de grootste verbazing opnieuw naar dat huis, dat hij zich volstrekt niet herinnerde.

Hij wilde zich overtuigen hoe laat

het was, en wilde op zijn polshorloge kijken maar dat horloge was verdwenen. Hetzelfde gold voor zijn twee ringen, die men hem blijkbaar met enig geweld had ontrukkt, want een van zijn vingers was geschaafd.

Toen tastte hij tevergeefs naar zijn dasspeld en vond ze niet, en tenslotte ging zijn bevende hand naar zijn binnenzak en keerde aarzelend en geheel ledig weer terug.

Langzaam, heel langzaam keerde het bewustzijn terug in de nog dofse hersens van Castor.

Op dat terugkerend besef reageerde hij in de eerste plaats met een krachtterm, die twintig meters verder een verschrikt eekhoortje vliegensvlug tegen de stam van een boom opjog.

Castor raapte zijn hoed en zijn overjas die op enige afstand lagen op, waarbij hij tot de onaangename ontdekking kwam, dat hij zo slap op zijn benen stond als een aapje op zijn stokje, en wankelde als een dronkaard, wikkelde het zakdoekje uit zijn borstkas om zijn geschaafde vinger die een weinig bloedde, en toog op weg naar de boerderij, die hij na een kwartier ongeveer bereikte.

Op de drempel van het huis stond een boer, gebogen door ouderdom, die met enig wantrouwen keek naar die eenzame wandelaar met zijn bestofte en gekreukte kleren, zijn gedeukte hoed en zijn waggelende gang. Castor stelde hem dadelijk de vraag:

— Hoe kan ik hier het vlugst naar het huis van Hastings komen? Ik ben bestolen!

— Wat-zegt-ie? Hoe is de naam? Hastings? vroeg de oude boer met zijn hand achter het oor. Nooit van gehoord.

— Zeg, houdt je me nu voor de gek, zei Castor. Ik bedoel Hastings, de renstalbezitter.

— Wij handelen hier niet in paarden, antwoordde de boer kort-

af, en van Hastings heb ik nooit gehoord.

Op dat ogenblik kwam er een jonge, frisse vrouw uit het huis naar buiten, die juist haar mouwen neertrok over haar mollige, blote armen en de rest van een beetje zeepsop aan haar rok afveegde.

Ook zij keek niet zonder wantrouwen naar die fijne bestofte meeneer, die daar zo raar stond te zwaaien bij het hekje van het erf.

— Die mijnheer vraagt naar ene Hastings, zei de boer en snoot zijn neus in een enorme rode zakdoek.

— Ik bedoel Hastings, de renstalbezitter, juffrouw, zei Castor op zijn beminnelijkste toon. Er is iets met mij gebeurd in zijn huis, en ik wil er met de politie op af. Ik ben van alles bestolen en beroofd; ik mis mijn portefeuille, mijn horloge, mijn ringen, mijn dasspeld.

— Heeft mijnheer in « De Drie Kruikjes » soms een borrel gedronkend? vroeg de oude boer grijnslachend.

— Zeg... je denkt toch niet dat ik dronken ben? vroeg Castor woedend. Ik zeg je dat ik ben uitgeplunderd.

— Dat kan die haveloze zwerver wel gedaan hebben, die vannacht in onze hooiberg heeft geslapen, meende de jonge vrouw. Maar ik moet u zeggen dat ik erg verwonderd ben, mijnheer, want zulke fijne mensen uit de stad zien we hier niet vaak. Als u bedenkt dat we hier zowat een uur van Cambridge af zijn.

Castor meende niet goed verstaan te hebben.

— Van Cambridge? herhaalde hij toonloos. Ik heb niets met Cambridge te maken.

— Net wat ik zei, grinnikte de oude boer, terwijl hij zijn drie gele tanden liet zien. Mijnheer heeft diep in het glaasje gekeken. Als mijnheer soms even wil uitrusten?

Castor stond daar als versuft, met zijn hand tegen zijn voorhoofd ge-

drukt, en herhaalde wezenloos:

— Cambridge? Wel, voor den duivel — Cambridge? Ik moet in Reading zijn.

Er kwam een wat angstige uitdrukking op het knappe, frisse gezicht van de jonge vrouw, zij deed een paar stappen in de richting van het veilige huis, en vroeg aarzelend:

— Heeft mijnheer soms met zijn blote hoofd in de zon gezeten? Misschien een zonnesteek... Wil ik een dokter opbellen? Wij hebben hier telefoon.

— Loop naar de maan met je dokter, schreeuwde Castor plotse-ling woest. Ik heb geen dokter nodig, maar een politieagent. Ben ik hier in de buurt van Cambridge?

— Een uurke gaans, mijnheer, gaf de oude boer ten antwoord, die het geval bijzonder vermakelijk scheen te vinden. Een glas water zal u opknappen.

Castor beheerste zich uit alle macht en poogde vriendelijk tot de vrouw te zeggen:

— Luister eens, juffrouw, ik ben niet gek, en ik ben evenmin dronken. Ik ben alleen maar uitgeplunderd, en dat gebeurde — hoe laat is het?

— Temee zal het vijf uur zijn, mijnheer.

— Dat gebeurde dan een uur of drie geleden, niet ver van Reading. Ik ben bestolen in het huis van een zekere Hastings — en hij zal er voor boeten, als ik er iets aan doen kan. Bel dus geen dokter voor me op, maar bestel een taxi in Cambridge.

— En zij hebben je alles afge-gapt! riep de oude boer. Waarmee wil je de chauffeur betalen?

Castor begon met koortachtige haast al zijn zakken te doorzoeken en vond in een zijzakje van zijn vest nog wat zilvergeld, samen ongeveer een half pond sterling. Hij telde het uit en zei:

— Dat moet ruimschoots voldoende zijn. Het kan niet meer zijn dan

een uur of anderhalf met een auto. Bel alstublieft direct om een taxi. Cambridge! Het is om er dol van te worden.

Het was de jonge vrouw die aan het verzoek voldeed, en een kwartier later ongeveer zag de van ongeduld trappelende Castor over de grindweg een auto komen, die eerst alle bochten van de weg moest volgen, voor de chauffeur ten slotte stopte voor de eenzame hoeve.

— Jullie wonen fier van God en de mensen verlaten, pruttelde de chauffeur. Ik heb wel tien keer naar de weg moeten vragen. Is het voor deze meneer?

Ook de chauffeur keek enigszins wantrouwend naar Castor, die op dat ogenblik ook een allesbehalve vertrouwenwekkende indruk maakte, met zijn gehavende, gekreukte kleren, zijn gescheurde vest en zijn bebloede zakdoek.

— Mijn naam is Ralph Castor uit Londen, zei de effectenhandelaar hooghartig. Je hoeft niet bang te zijn dat je er schade bij zult lijden. Breng me zo vlug mogelijk naar Reading. Daar zal ik je verder de weg wel wijzen.

De chauffeur scheen een kort ogenblik te aarzelen, want het was een lange rit.

— Je krijgt een halve guinje fooi zodra ik weer over geld kan beschikken, en dat zal ik, vóór we twee uren verder zijn, drong Castor aan.

— Stap u dan maar in, mijnheer, zei de chauffeur droogweg. Het zijn mijn zaken niet wat er met u gebeurd is.

Castor vond dat er volstrekt geen reden was om de boerin en haar oude vader ergens voor te bedanken; hij volstond dus met een kort hoofdknikje en stapte in.

Hij kortte zich de tijd van de rit zo goed mogelijk, met overpeinzingen aangaande de wijze waarop die sluwe afzetter hem zo ver uit de buurt had weten te brengen.

Het doel hiervan was het niet recht duidelijk, en het was hem maar een zwakke troost, dat de vent in ieder geval niet meer dan 2000 pond winst had, als men het zo mocht uitdrukken, want de koop-som van het paard had hij hem toch moeten betalen.

Toen viel hem in, dat hij onderweg de politie wel kon waarschuwen, en liet de chauffeur stoppen in het eerste het beste dorp. Hij belde en bracht de inspecteur, die hem te woord stond, omstandig op de hoogte van hetgeen hem in het huis van Hastings overkomen was. Men deed hem, zoals te verwachten was, de toezegging dat er dadelijk een grondig onderzoek zou worden ingesteld.

Castor, van zijn kant, verzekerde, dat hij op weg was naar de plek van de misdaad en zette toen zijn reis voort in een stemming die gemakkelijker te begrijpen dan te beschrijven is.

Men bereikte Reading, en hier was de eerste gang van Castor naar een goede kennis van hem, die hij in korte woorden het gebeurde mededeelde, en van wie hij wat geld leende tot grote geruststelling van de chauffeur, die nu heel wat opgewekter op aanwijzing van Castor, zijn weg vervolgde.

Het was ongeveer zeven uur in de avond toen de auto het kleine gehucht verliet vanwaar Castor die zelfde namiddag nog in het bezit van zijn dikke portefeuille naar de eenzame hoeve van Hastings was getrokken.

De weg werd spoedig slechter, de chauffeur begon weer te mopperen, maar Castor dreef hem tot spoed aan en beloofde een nog wat hogere fooi.

Aldus aangespoord reed de chauffeur verder over de erbarmelijk slechte weg, totdat Castor plotseling een kreet liet horen.

Hij had tussen de bomen een groepje mensen gezien, en bij die

mensen waren er vier of vijf, die blauwe uniformen droegen.

— Dit is de plek waar ik uit mijn auto ben gestapt! riep hij tot de chauffeur. Stop hier maar!

De auto stond nog niet stil of Castor had het portier al opengegoorpen, was uitgestapt, snelde op het groepje mensen toen en zei ademloos tot een der politiemannen die hij als een inspecteur herkende:

— Ik ben het slachtoffer, inspecteur. Ik ben de bestolene, mijn naam is Ralph Castor uit Londen. Ik mis veertienduizend pond, een nieuwe auto, een gouden polshorloge, twee ringen ter waarde van 140 pond sterling, en een dasspeld met een zwarte parel.

De inspecteur nam Castor eens scherp op, keek naar diens gescheurde vest, naar zijn bebloede vinger en zei toen:

— Wij hebben uw telefonische inlichting al een uur geleden ont-

vangen, Mr Castor. U zegt dat de beroving plaats vond in het huis van een zekere Hastings?

— Zo is het. Vanmiddag om twee uur. De vent heeft mij bedwelmd met een sigaret en...

— Nu u dan toch hier bent, Mr Castor, wilt u ons dan het bewuste huis eens aanwijzen? Staat het hier in de buurt? Wij zoeken er al een half uur vruchteloos naar.

— Daar begrijp ik niets van. Gij hebt u toch maar om te draaien. Het huis staat hier geen vier minuten vandaan. Daar, tussen die...

Castor zweeg en bleef als een zoutpilaar met uitgestrekte vingers en een doodsbleek gelaat in dezelfde houding staan.

Er was inderdaad reden voor zijn ontsteltenis, zijn schrik en zijn verbazing, want van het huis van Hastings was geen spoor meer te zien.

Het was verdwenen, alsof het door de grond was gezakt.

HOOFDSTUK VII DE WEDREN

Castor slaakte een diepe zucht en mompelde:

— Zou ik nog niet helemaal bij mijn positieven zijn? Zou ik soms nog slapen? Daar stond het huis. Daar, op die plek. Dat weet ik zeker. Zijn er dan geen mensen hier uit de streek, die het kunnen getuigen?

— Er zijn er toevallig juist een stuk of zes hier, Mr Castor, maar die verzekeren bij hoog en laag, dat hier nooit een huis gestaan heeft en dat de man, die hier een huis zou bouwen, rijp voor een gekkenhuis zou zijn, omdat het hier een eenzame, saaie boel is, zonder telefoon en zonder een goede weg. En van een Hastings hebben ze nooit gehoord.

— Maar voor den drommel, er was een oefenbaan bij het huis, een groot stuk weiland! riep Castor, die zich met moeite staande hield tegen een boom.

— Land is er inderdaad genoeg, Mr Castor, maar dat is dan ook alles.

Zonder iets te zeggen liep Castor voort tussen de bomen, tot hij de heg bereikte, die hij niet lang geleden met de expert gevolgd had.

Aldra wachtte hem een nieuwe ontgoocheling. In die heg was wel een opening, maar een hekje dat die opening afsloot, was er niet. Daar lag de oefenbaan, maar deze was niet langer afgezet met een aantal witgeschilderde paaltjes. Hoogstens kon men hier en daar nog een kuil-tje in de grond zien, waar misschien

zo'n paaltje had kunnen staan — als het er ooit geweest was, iets waaraan hij nu zelf begon te twijfelen.

Half versuft snelde hij terug naar de plek in het bos, waar het huis had gestaan en hij vond een groot grasveld, hier en daar wat plat getrapt, en dat was alles. Geen stukje hout, zo groot als een lucifer, geen stukje steen, geen stukje riet of dakpan... niets... niets... Niets dat ook maar enigszins kon herinneren aan de aanwezigheid van een huis, dat er toch vijf uren tevoren nog had gestaan.

— Hier was het, kermde hij, zodra de inspecteur en zijn mannen weer binnen het bereik van zijn stem waren.

— Maar Mr Castor, geen van deze mensen hier, die toch uit de streek zijn, kan zich herinneren, hier ooit een huis te hebben gezien, wierp de inspecteur tegen. Kunt u zich niet vergissen?

— Neen, ik kan bewijzen wat ik zeg. Ik heb iets tastbaars, dat u kan overtuigen, ik heb, de hemel zij geprezen, Cesar de Bazan.

— Dat heette in mijn tijd delirium tremens, zei een der agenten zacht tot een collega.

Castor hoorde het niet en ging voort: en met dat paard zal ik winnen, heren, dat verzeker ik u.

— Dat is voor u te hopen, Mr Castor, zei de inspecteur, die nog altijd stellig overtuigd was, met een gek of met een dronkaard te doen te hebben, tenminste als men ook dat bewuste paard niet uit uw stal heeft gestolen.

Castor werd bij het horen van die woorden zó bleek, dat de omstanders een ogenblik vreesden dat hij flauw zou vallen.

— Dat kan en dat wil ik niet aannemen. Als zulke boevenstreken kunnen gebeuren, inspecteur, dan kan men evengoed de Engelse politie afschaffen.

— U kocht dat paard van een ze-

kere Hastings, niet waar? vroeg de inspecteur, die nu toch begon in te zien dat er wel eens wat waar kon zijn van hetgeen Castor verteld had.

— Dat is zo.

— Hebt u daarvoor bewijzen?

Castor maakte een snelle beweging naar zijn binnenzak, maar liet dadelijk zijn hand weer zakken en zei moedeloos:

— Alles is mij ontstolen, ook de portefeuille waarin de kwitantie was opgeborgen. Het is een geluk dat ik tenminste nog een getuige heb, die kan verklaren, dat ik Cesar de Bazan zou kopen.

— Hoe was de naam van die bemiddelaar als ik vragen mag?

— Hij heet Drexler, en woont in Londen.

De inspecteur haalde de schouders op, en zei:

— Ik heb de naam nooit gehoord, maar dat zegt niets. Wij zullen dus die Mr Drexler op moeten sporen.

— Kunt u nog meer getuigen noemen?

— Ik zal proberen die Drexler te vinden en hem dan naar u toesturen. Hij is verplicht om mij te helpen. Als ge mij in Reading nodig hebt, ik ben daar op mijn buitenverblijf «Cherry Hall». U kunt daar ook het gekochte paard zien. Doet gij dan uw best, die vervloekte Hastings op te sporen. Hij begrijpt wel dat ik er niet in zal berusten tweeduizend pond extra te verliezen.

— Nog één ding, voor wij voorlopig afscheid nemen, Mr Castor, zei de inspecteur. Van wie kocht Hastings het paard?

— Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat het dier binnen een paar weken tijds vijf of zesmaal van eigenaar is veranderd.

— Was het paard oorspronkelijk niet in het bezit van Lord William Aberdeen? vroeg de inspecteur. Ik meen zoiets te hebben gehoord.

— Dat is ook zo, maar ongeveer veertien dagen geleden deed hij het

paard over, omdat zijn stal zo vol was. Het zijn de woorden van Drexler.

— Dan wordt het hoog tijd dat wij die Drexler eens opzoeken, meende de inspecteur.

— Tot ziens, ik houd mij tot uw beschikking op «Cherry Hall», zei de ongeduldige Castor. Ik ga er nu dadelijk naar toe.

Castor nam niet al te hoffelijk afscheid, en van dat tijdstip af, begon een onderzoek, dat historisch zal blijven, niet alleen in de geschiedenis van Scotland Yard, maar ook in die van de Engelse paardensport.

Het spreekt vanzelf dat de politie van Reading eerst alles in het werk stelde om de verblijfplaats op te sporen van de vermetele Hastings, maar men vond die Hastings niet. Alleen vond men na nauwkeurig zoeken een paar diepe sporen van autowielen, niet ver verwijderd van de plek, waar dat geheimzinnige huis had moeten staan, en die sporen leken wel afkomstig te zijn van een zwaar beladen vrachtauto. Maar dat was dan ook alles.

Hastings zelf echter vond men niet. Het was alsof hij door de grond was gezonken of opgelost in de lucht.

Maar vóór de politie dit toegaf was er nog iets anders gebeurd, hetwelk inderdaad er toe bijdroeg te veronderstellen dat Castor niet wel bij het hoofd was.

De effectenhandelaar had namelijk, zoals hij de inspecteur van politie had gezegd, een brief aan Drexler geschreven met het verzoek zich zo spoedig mogelijk naar Reading te willen begeven, om daar getuigenis af te leggen.

De brief kwam als onbestelbaar terug.

Een Drexler was op het aangegeven adres in het geheel niet bekend en had er zelfs ook nooit gewoond.

Castor scheen half dol van woede te worden, toen hij de eigenaardige uitdrukking zag op het gelaat van

de inspecteur, aan wie hij wel verplicht was deze zonderlinge ontdekking mede te delen.

Er was één lichtpuntje en dat was, dat Cesar de Bazan, het hoogbenige paard, werkelijk in de stal stond van Mr Castor.

Daar de inspecteur voorlopig niet wilde aannemen dat de effectenhandelaar het paard gestolen had, moest hij wel tot de overtuiging komen dat Castor het dier werkelijk gekocht, en betaald had. Dat deel van zijn verklaring moest dus waarheid bevatten, maar het werd bepaald een onontwarbare doolhof, het werd een onoplosbaar raadsel, toen, slechts twee dagen voor de beroemde wedren zou plaatsvinden, een berichtje in de Londense bladen en in bijna alle sporttijdschriften verscheen van de volgende inhoud:

«Lord William Aberdeen is heden teruggekeerd van een langdurig verblijf buitenslands. Hij heeft ons door zijn secretaris, de heer Charles Brand doen verzoeken, het volgend ter kennis te brengen van het publiek, dat de renbaan pleegt te bezoeken.

Er doen in de laatste dagen zonderlinge geruchten de ronde, volgens welke Lord Aberdeen omstreeks veertien dagen geleden een zijner nieuwe fokproducten, Cesar de Bazan, zoon van «Flying Squad» en «Marie-Louise» zou hebben verkocht. Een en ander heeft op Lord Aberdeen een hoogst pijnlijke en onaangename indruk gemaakt. Hij heeft er geen moment over gedacht zich van het kostbare paard te ontdoen, dat juist gisteren nog op het laatste ogenblik werd ingeschreven voor de aanstaande Derby.

Het paard bevindt zich in een voortreffelijke conditie, heeft zijn grootste snelheid bereikt en stond heden ochtend voor het eerst getoeterd met 5:1, terwijl alles er op wijst, dat het paard nog voor morgen tot de favorieten zal worden gerekend.

Hoe deze geruchten in de wereld zijn gekomen is niet na te gaan. Men mompelt iets van een poging, de notering van het paard ongunstig te beïnvloeden. Hoe dit ook moge zijn, Cesar de Bazan is voor en na het eigendom van Lord William Aberdeen, en zal dan ook onder zijn kleuren, overmorgen aan de klasieke wedren van dit land deelnemen.»

Het bericht had natuurlijk de uitwerking van een knuppel in een hoenderhok.

Onmiddellijk werd iedere geheimhouding opgeheven. De politie maakte alles openbaar wat Castor had medegedeeld, het geheimzinnige voorval in het onvindbare huis van de onvindbare Hastings, en tenslotte ook — het feit dat Mr Castor in zijn stal een paard had staan, dat Cesar de Bazan heette, en waarvoor hij twaalfduizend pond sterling had betaald.

Castor zelf verweerde zich natuurlijk het hardst, reed met zijn wagen naar « Chestnut Manor », liet zich aandienen bij Lord Aberdeen, werd door diens secretaris Brand ontvangen, en kreeg van deze jongeman verlof, zich te overtuigen dat Cesar de Bazan rustig in zijn box stond, goed bewaakt door het stalpersoneel.

Castor wist niet meer of hij waakte of droomde, mompelde een verontschuldiging en strompelde meer dan hij liep naar zijn auto terug, thans wel overtuigd dat hij het slachtoffer was geworden van een prachtig opgezette misdadige list, ten uitvoer gebracht door twee of drie mannen, die volleerd waren in hun vak.

Het was erg treurig voor Castor, maar van dat ogenblik af geloofde natuurlijk niemand ook maar één woord van zijn hele verhaal en het scheelde weinig of men had hem als een bedrieger te boek gesteld. Ofschoon hij zich heftig verzette, was hij gedwongen, de naam te veranderen van zijn gekochte paard. Als uiterste concessie mocht hij het zon-

derlinge dier Casar de Bazan II noemen.

Dadelijk na zijn thuiskomst ging Castor met een grimmig gezicht naar zijn stal, duwde tamelijk ruw zijn trainer Marshfield ter zijde, en bekeek het paard, alsof hij het voor het eerst zag.

Hij draaide er omheen, klopte het op het kruis, keek het eens in de ogen, wendde zich eensklaps met een ruk tot Marshfield en vroeg op schorre toon:

— Denk jij dat dit paard in staat is om de Derby te winnen, Marshfield?

Marshfield krabde zich eens achter het oor, en antwoordde toen aarzelend:

— Misschien — als de andere paarden struikelen of vallen...

Dit antwoord had hem bijna zijn ontslag gekost, want Castor bulderde woedend:

— Maar waarvoor heb ik je dan in dienst? Kun jij niet zien of dit een snel paard is? Laat jij je iets in je handen stoppen?

Maar Marshfield haalde de schouders op, en antwoordde rustig:

— Ik ben aangenomen om de paarden te trainen die men mij voorzet, Mr Castor, maar ik ben niet aangenomen om van elk pas gekocht, onbekend paard een Derby-winnaar te maken. Dit paard zal misschien geen kwaad figuur slaan — maar winnen... neen... dat geloof ik niet.

Mr Castor echter was, wat men noemt een koppig man. Hij liet Cesar de Bazan II op de lijst van ingeschreven paarden staan, en liet het hoogbenige paard meelopen.

In zijn hoopvolle verwachtingen zette hij zelf op de toto het paard op duizend pond sterling, en verloor ze tot de laatste penny, want Don Cesar II kwam als dertiende binnen, zowat een kwart mijl achter de winner — het beroemde paard van Lord William Aberdeen.

En toen men het dodelijk ver-

moeide dier naar zijn box op de renbaan terugleidde, stroomde 't zweet van zijn lichaam — zó overvloedig, dat het een deel meenam van de kleurstof, waarmede men een heel gewone schimmel van zwarte vlekken strepen had voorzien, zoals ook wel eens een Deense dog wordt bijgekleurd om een goed figuur te slaan op een tentoonstelling.

Op het punt staande, in een moeilijk te beschrijven toestand de renbaan te verlaten, ontving de ongelukkige Castor de genadeslag.

Er kwam een staljongen op hem toelopen, die hem een met de schrijfmachine geschreven briefje overhandigde, luidende :

Waarde Mr Castor,

Naar ik hoop en verwacht zult u thans wel tot het inzicht zijn gekomen, dat men nimmer de dag moet prijzen voor het avond is, en zich geen grapjes moet willen veroorloven tegenover inbrekers van een zekere standing.

Gij hebt het gewaagd een loopje te nemen met schrijver dezès, en

dat heeft hij u zeer kwalijk genomen, reden waarom hij is overgegaan tot de u bekende reeks fopperijen en listigheden, die voor u tot een verlies van ongeveer veertien-duizend pond sterling heeft geleid, die ik in mijn zak, of liever in mijn zaak heb gestoken, de zaak van hen, die hulp behoeven. Moge deze ondervinding u geleerd hebben, dat ik mij nooit laat afschrikken door ledige brandkasten en ook langs andere weg mijn doel weet te bereiken.

Het is voor u een grote schadepost geweest Mr Castor, maar ik heb geen greintje medelijden met u en u verdient geld genoeg.

Tenslotte deze goede raad: houdt u liever niet meer bezig met renpaarden, waarvan gij absoluut geen verstand hebt, kijk goed uit uw ogen voor gij u inlaat met experts, overtuig u, alvorens met een dikke portefeuille een afgelegen huis binnen te treden of het soms gemakkelijk uit elkaar kan worden genomen, en verkoop Cesar de Bazan II. U krijgt er vast nog wel drie pond sterling voor.

Gegroet en misschien tot ziens.

JOHN RAFFLES.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

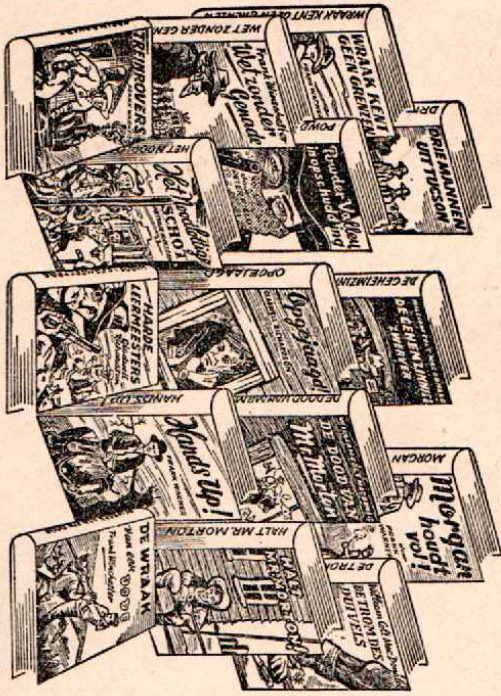
Wie is Mr X?

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand.

1. **Treinvovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Macken
3. **Harde Leermeesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade**
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** door William Colt MacDonald
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Macken
13. **De geheimzinnige zwerfer** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duitvels** door William Colt MacDonald

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L.
ADRES: _____

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden revenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007